

BIBELSK

TRO

3

/2017

Fritt, uavhengig tidsskrift på evangelisk-luthersk grunn

26. årgang

www.bibelsk-tro.no

I dette nummeret:

- En evig trøst og et godt håp i nåde
- Luthers tårnoplevelse
- Yoga i Bibelens lys

PÅ BIBELENS STIFTELSE GRUNN

utgir tidsskriftet Bibelsk Tro

Formål og grunnlag:

Stiftelsens formål er å fremme bibeltro kristendomsforståelse etter Guds Ord på den evangelisk-lutherske bekjennelsesgrunn. Stiftelsen skal på det grunnlag som er nevnt nedenfor ved litterær virksomhet og på andre tjenlige måter hjelpe til å utbre bibelsk forkynnelse og lære, slik at evangeliet kan nå ut til menneskene og nådegavene få sin naturlige funksjon. Likedan vil en vurdere religiøse og åndelige strømninger, bevegelser, tidsaktuelle tanker, ideologier og tiltak i lys av Skriften.

Grunnlaget for stiftelsens virksomhet er den Hellige Skrift, forstått og brukt i lys av Bibelens eget Kristus-vitnesbyrd og Jesu og apostlenes skriftsyn, dvs. Skriftens vitnesbyrd om seg selv. Bibelen er Guds Hellige Ord, gitt ved den Hellige Ånds inspirasjon, troverdig og urokkelig, helt igjennom Guds Ord gitt i menneskelig språk.

Bibelens ord – slik det opprinnelig ble gitt – er uten feil og selvmotsigelser i alle sine uttalelser når det forstås i samsvar med dens egne forutsetninger. Skriftens ord må tolkes ved Skriften selv. Bibelen er Guds åpenbaringsord, gitt oss som veiledning til frelse og evig liv. Den er den eneste, sanne og fullt ut tilstrekkelige, klare og absolutte autoritet og norm i alle spørsmål som angår kristen tro, lære og liv.

Den evangelisk-lutherske lære som er nedfelt i Den norske kirkes bekjennelses-skrifter er i samsvar med Skriften og følgelig bekjennelsesgrunnlag for stiftelsens virksomhet. Sentralt i denne lære står overbevisningen om "Skriften alene", "rettferdiggjørelsen ved tro på Kristus alene" og den evangeliske kirkeforståelse som legger vekt på det alminnelige prestedømme og nådegavehusholdningen.

Styret:

Pensjonert lektor/cand. theol. Olav Hermod Kydland (formann), baker Erik Nordbø (nestformann), avd.leder Olav Stokka, tømrer Jostein Vedøy og eiendomsmegler Edvard Jekteberg.

Varamenn: Pensjonert adjunkt Gunnar Holth, pensjonert prosjektleder Livar Wetteland, pensjonert vaktmester Dagfinn Natland.

Rådet:

Pensjonert lastebilsjåfør Tor Landro, pensjonert lektor/cand. theol. Arvid Joramo, næringsdrivende Eivind Nilsen, pensjonert vaktmester Dagfinn Natland, byggmester Bernhard Sunde, pensjonert stålverksarbeider Kjell Magnor Kvalvåg.

Faste medarbeidere i Bibelsk Tro:

Forkynner Kjell Dahlene, adjunkt Gunnar Holth, tidl. kretssekretær Erik Høiby, rektor Finn-Widar Knutzen, juridisk rådgiver Jan Endre Aasmundtveit, ekspeditør Immanuel Fuglsang (Danmark), pastor Henric Staxäng (Sverige), tømrer Eivind Ydstebø.

BØNNEVAKT FOR NORGE

Ønsker dere bønnesedler tilsendt, skriv til:

Bønnevakt for Norge,
Postboks 67,
4349 Bryne

**BIBELSK
TRO**

*Fritt, uavhengig
tidsskrift på evangelisk-
luthersk grunn*

Redaksjon:
Eivind Gjerde
Olav Hermod Kydland

**Redaksjons- og
ekspedisjonsadresse:**
Postboks 67, 4349 Bryne
olav.kydland@lyse.net

Internett:
www.bibelsk-tro.no
btpost@bibelsk-tro.no

Abonnement og gaver:

Persokkrossen 3
4046 Hafrsfjord
Postgiro: 0530.04.87884
Bankgiro: 3290.07.77786
Dansk postgiro: 2509350
Dansk bankkonto:
9570 2509350
Svensk postgiro: 106 4551-3
Kasserer: Edvard Jekteberg
Tlf: 51 55 02 48

Utkommer 6 ganger i året.

Årsabonnement:
Norge og Norden kr. 180,-
Til andre land kr. 210,-
Skoleungdom kr. 160,-

Bibelsk Tros kassetjeneste
Tlf: 905 49 821

*Redaksjonen er ansvarlig for
alt som kommer fram i leder-
spalten.*

*Konkrete synspunkter forøvrig
står de respektive forfattere
ansvarlig for.*

*Red. deler nødvendigvis ikke
alle disse, men er ansvarlig
for at ikke noe bryter
med stiftelsens formål og
grunnlag. Unntak fra dette
kan være ytringer i klipp- og
leserbrevspalten.*

*Ettertrykk kan skje ved
kildeangivelse.*

Layout: Jarle Goa

Trykk: Gunnarshaug Trykkeri
Tlf: 51 82 62 07

En evig trøst og et godt håp i nåde

Leder. Av Eivind Gjerde 4

Jesus, vår konge

Andakt. Av Hans Erik Nissen 5

Lov Jesu navn og herredom

Sang. Av Edvard Perronet 6

Hvordan skal vi be?

Troslivet. Av Egon Kattner 6

Ver hos meg

Dikt. Av Henrik O. Stokkenes 8

Livsens bok

Bibelforum. Av Kjell Helland 9

Gud er mektig

Bokklipp. Av Anders Lavik 11

Tida er snart omme

Bibelsk Sjelesorg. Av Olav Hermod Kydland 12

Luthers tårnoplevelse

Reformasjonsjubileet. Av Peter Olsen 14

Genius, maskulinitet, feminitet og kjønn

Bladklipp. Av Stein Solberg 16

En utgrunnelig strid

Bokklipp. Av Hans Erik Nissen 17

Yoga i Bibelens lys

Fra troens slagmark. Av Eivind Gjerde 20

Hvordan en kristen faller fra

Bokklipp. Av C.O. Rosenius 24

Bibelsamling på Audnastrand 26

”Sannhets Ånd, vis oss klart hva
som hindrer ditt verk,
Vis oss synden så vi ser den er vår!
Hjelp oss tro at Gud tilgir,
at nåden er sterk,
At den rettferd som vi får,
den består!”

(Sigurd Lunde 1979.
Nr 687 v. 2 i Sangboken)

En evig trøst og et godt håp i nåde

AV EIVIND GJERDE

Under sin andre misjonsreise kommer apostelen Paulus til Europa. Det var Den Hellige Ånd som gjennom ett syn ledet Paulus og hans reisefeller til Makedonia og inn i Europa. Vi leser om dette i Apostelgjerningene 16. Apostelen får se en makedonier i ett nattlig syn som stod og bønnfalte ham og sa: *"Kom over til Makedonia og hjelp oss!"* (Apg 16,9-10)

Paulus forstod straks at Gud ville at han skulle forkynne evangeliet for menneskene i Makedonia, som trellet under grekernes mange og lunefulle guder, ånder og makter. Under reisen videre mot vest, kom Paulus og Silas til Tessalonika. Tessalonika var en meget stor og betydningsfull by på denne tiden. Det var ca. 200. 000 innbyggere der, og byen var et rikt handelssenter med en travel havn og en viktig handelsvei.

I denne velstående og rike byen var det en jødisk synagoge. Paulus begynte sitt virke ved å oppsøke den. I løpet av tre sabbatsdager forkynte han og samtalte med jødene om at Jesus var Messias. Han viste at Jesus var Messias ut fra Det gamle testamentet. Sentrum i hans forkynnelse i Tessalonika var at Messias måtte lide for menneskenes skyld, og at han stod opp fra de døde den tredje dagen (Apg 17,3).

Arbeidsmarken i det materialistiske og travle Tessalonika var på ett vis tungt. Bare noen få jøder lot seg til slutt overbevise om at Jesus Kristus var Messias. De hedenske grekerne derimot var mye åpnere for evangeliet. En stor mengde av dem lot seg frelse, og blant dem var en rekke av de fornemste kvinnene. Paulus og Silas fikk ikke være lenge i byen. Jødene satte i gang et oppløp mot dem og uroen tvang de troende til å sende Paulus og Silas videre.

Men de nyfrelste i Tessalonika ble ikke glemt. Paulus sendte Timoteus tilbake til dem og han kunne fortelle at de kristne i Tessalonika levde

i troen på Jesus Kristus til tross for motstanden og forfølgelsen (1 Tess 3,1-8). Like etter at Timoteus hadde kommet tilbake til Paulus med sin oppmuntrende rapport, skriver han sitt første brev til dem. 1 Tessaloniker brev er kanskje det første brevet Paulus skrev. Like etter måtte han sette seg ned og skrive et brev til. De nyomvendte i Tessalonika har misforstått budskapet om Jesu gjenkomst, og apostelen måtte rydde opp i det. De trodde at Jesu gjenkomst allerede hadde skjedd og at de var latt tilbake (2 Tess 2,2). Paulus forklarer da at det er en rekke hendelser som vil inntreffe før Herrens dag kommer. Like før den sanne Jesus Messias kommer igjen, vil endetidens falske Messias stå fram. Bibelen gir ham navnet Antikrist. Navnet Antikrist betyr både Mot-Kristus og I-stedet-for-Kristus. Antikrist vil på en og samme tid prøve å bekjempe Jesus Kristus samtidig som han vil prøve å ta Jesu plass hos de troende. 2 Tessaloniker brev ble til balsam for de kristnes sårede og urolige hjerter. De fikk en evig trøst og et godt håp i nåde.

Nå lever vi under ganske andre vilkår enn de kristne i Tessalonika, samtidig som det er likhetpunkter. Vi lever som de gjorde i en materialistisk overflodskultur som var lite preget av sann gudsfrykt og rett kristen livsførsel. Motstanden mot de troende var sterk, slik som den er i dag. Det som er den markante forskjellen er at vi nærmer oss tiden for Antikrist sin fremtreden på verdensarenaen i sterk grad. De åndskreftene som vil bane veien for den siste store Antikrist er i sterk utfoldelse. Det store frafallet fra kristen tro og liv i hele den vestlige verden er et klart vitnesbyrd om det. Antikristelige religioner som islam, hinduisme og buddhisme er på fremmarsj. Vi lever i en verden som kan oppleves mer utrygg enn noen gang før. Hver dag hører vi om krig og rykter om krig. Mange er redde for at den 3. verdenskrig snart vil bryte ut. Redselen for

islamistisk terror skaper frykt i mange sinn. Vi kan fristes til fortvilelse og håpløshet. I vår situasjon skal vi få lytte til den trøst, og det håp som Gud ga sine venner i Tessalonika. Vi er ikke kalt til å vinne verden. Vi er ikke kalt til å være denne verdens mektige med politisk makt og innflytelse over mennesker. Vi er ikke kalt til å ta til våpen og bekjempe all slags ondskap og alle slags onde og vrang mennesker med militær makt. Vi har et annet kall. Vi skal få vinne mennesker ut av denne verden ved evangeliets forkynnelse. Vi skal i det stille gjennom ordet og bønnen få virke til frelse for det enkelte syndige og fortapte mennesket. Når det gjelder den politiske arena, skal vi få lov til å be Gud gripe inn og styre og bøye de sterke og mektige i denne verden. Vi skal få be til Gud om at han må stoppe Satans raseri gjennom den aggressive ugudeligheten i humanismen og den hatefulle islamismen, for å nevne to av de mest fremtredende destruktive krefter i vår tid. Til Tessalonikerne skriver apostelen disse

mektige og oppmuntrende ordene:

”Men han selv, vår Herre Jesus Kristus og Gud, vår Far, han som elsket oss og gav oss en evig trøst og et godt håp i nåde, må han trøste deres hjerter og styrke dere i all god gjerning og tale”. (1 Tess 2,16-17)

Vi har i Jesus Kristus en evig trøst og et godt håp i nåde. Trøsten er evig, for vi skal få den evige herlighet uten død, synd, gråt og nød. Ved troen på Jesus Kristus har vi et godt håp. Dette håpet er virkelig godt. Det er det beste og det største av alle håp. Dette håpet er fast, sikkert og urokkelig. Det er grunnlagt på de største og sterkeste løftesord. Garantisten er Gud selv.

Det er et godt håp i nåde siden det er grunnlagt på Guds nådige utvelgelse i Jesus Kristus. Gud gir sin frelse og det evige livet ved troen på sin Sønn uten noen som helst årsak i oss. Han tilgir og frelser utelukkende for Jesus Kristi skyld ved sin nåde. Det er håp det!

Må Herren Jesus Kristus få gi dere alle en evig trøst og et godt håp i nåde! Amen. □

Jesus, vår konge!

AV HANS ERIK NISSEN

”Da nå Jesus skjønte at de ville komme og ta ham med makt for å gjøre ham til konge, trakk han seg igjen tilbake og gikk opp i fjellet, han selv alene”. (Joh 6,15)

Jesus var født for å være konge. Det var derfor han kom til verden. Da kan man undres over at Jesus trekker seg tilbake da folket ville gjøre ham til det som han er!

Hvor ofte vil vi ikke gjøre Jesus til det han er på våre betingelser?

Han skal gi oss himmel uten helvete. Vi ønsker nåde uten oppgjør med synd og et hellig liv. Vi vil ha overflod av jordisk velsignelse, men trekker oss bort fra offerveien. Vi følger etter ham, men tar ikke korset opp.

Vi vil ha Jesus til konge, men det skal være

uten tornekrone.

Slik er vår gamle natur. Hvis den ikke dødes så skjer det samme for oss som skjedde med jødene. Jesus trekker seg tilbake.

Er det ikke det som skjer mange steder i den moderne kristenhet hvor alt det ytre er i orden, men én mangler, og det er Jesus.

Jesus ønsker ikke å få den ytre makten. Hvis det var det han ville så kunne han bare sende bud etter 12 legioner engler. De skulle fort sette deg og hele verden på plass. Nei, Jesus ønsker å få makt over deg. Han vil ha ditt hjerte. Det får han når ditt hjerte kjenner ham som seierherre på korset. Da (merkes?) din sjel. Da går opp for deg hva din frelse har kostet.

Kron ham, kron ham, kron ham, himlens kongesønn.

Det skal du og gjøre, men det skal være med kronen over alle kroner – tornekronen.

Da skal ikke Jesus gå i ditt fotspor lenger. Da går du i hans fortspor. Da er du ikke lenger

opptatt av om (kurven er full av brød). Nå er ditt hjerte vendt mot giveren. Da blir du ikke lenger så opptatt av det jordiske. Du griper om korset, som er ditt eneste håp.

Da blir Jesus hos deg. Han får lov til å være det han er: Kongen med tornekronen. □

Lov Jesu navn og herredom

AV EDWARD PERRONET

Lov Jesu navn og herredom,
Høenglar i hans slott!
Ber krona fram med hyllings ljom,
Og :/: kron han, kron han :/:
allheims drott!

Du vitneflokk i himmelkor
Som tolmodts krans har nått,
Kved kongskvad for den Herre stor,
Og :/: kron han, kron han :/:
allheims drott!

Du frelste hær av Adams ætt,
Løyst ut av naud og nott*,
Pris han som nåde gav for rett,
Og :/: kron han, kron han:/:
allheims drott!

Kvart folk i kvar ei heimsens bygd
Her under soltjeld** blått,
Gjev han åleine herrehøgd,
Og :/: kron han, kron han:/:
allheims drott!

Ja, gjev me med Guds kvite hær
Av all vår hug og hått
Syng songen ny for Herren kjær,
For :/: Jesus, Jesus,:/:
allheims drott!

*nott = natt
**tjeld = telt

Av Edward Perronet v. 1 1779, v. 2-4 1780.
John Rippon v. 5 1787.
Arne Garborg 1898 □

Hvordan skal vi be?

AV EGON KATTNER

I Matteus 6,6 gir Jesus oss denne anvisningen om bønn: *”Men du, når du ber, da gå inn i ditt lønnkammer og lukk din dør, og be til din Far, som er i det skjulte”.*

I Apg. 4,23ff hører vi om fellesbønn i menigheten. Hvordan skal vi vurdere den personlige og private bønnen i forhold til den offentlige fellesbønnen? Er de like viktige,

eller er den ene prioritert høyere enn den andre?

Den personlige bønnen

Da Jesus i Matt. 6,6 talte om å be for seg selv i et lukket rom, det vi pleier å kalle for bønnen i ”lønnkammeret”, står hans oppfordring ikke i motsetning til bønner i offentlig regi. Akkurat

her taler han bare imot den bønne som blir bedt i synagoger og på gatehjørner med den hensikt å være bedre enn andre mennesker med velformulerte ord (Matt.6,5). Men det er tvert imot bønnens ånd.

Bønn er å henvende seg til Gud, og når den er ekte vil den aldri bli brukt som et redskap for å hevde seg over for andre mennesker. Blir bønne et utstillingsvindu for et menneske sin trang for å demonstrere sin formuleringskunst, blir det hykleri. Derfor taler Jesus om å lukke døren å be i det skjulte. Det er bare i forhold til Gud at jeg i bønne kan vinne seier. Hvor velsignet og trøsterikt er det vel ikke at ordene vi ber, når vi henvender oss til Gud, er uvesentlig for bønnhørelsen. Det understreker Jesus på denne måten: *"...For deres himmelske Far vet hva dere trenger til før dere ber ham"* (Matt.6,8).

Vi har mange "lønnkammer" – bønner i Bibelen. Det vrimler av dem i Salmenes bok. Også profeten Daniel må nevnes i denne sammenhengen. Tre ganger om dagen gikk han inn i sitt hus. I sin sal åpnet han vinduet, som vendte mot Jerusalem, bøyde sine knær med bønn og lovprisning for sin Gud. (Dan. 6,11).

Den offentlige bønne

Den offentlige bønne har vi også mange eksempler på i Bibelen. Oftest foregår den i menighetssammenheng.

I Apg 4 leser vi at apostlene Peter og Johannes skapte harme da de forkynte oppstandelse fra de døde. De ble kort tid etterpå tatt til fange og satt i fengsel til neste dag for denne "forsøelsen". Da de etter løslatelsen var samlet sammen med sine troende brødre og søstre, fortalte de dem hva som hadde skjedd, og det utløste et felles bønnemøte: *"Da de hørte dette, løftet de samstemmig sin røst til Gud"* (Apg 4, 24). Bønnens innhold blir omtalt i versene etterpå. Et langt bønnemøte blir omtalt i Nehemjas boken. I hele tre timer var folket samlet for i fellesskap å bekjenne sine synder og tilbe Herren (Neh. 9,3).

Personlig bønn eller offentlig bønn

Den personlige bønne står ikke i motsetning til den offentlige bønne. Guds ord viser oss at begge er viktige. Det gjør bønnelivet rikt og til en helhet ved å supplere hverandre. I den personlige bønne kan den være svært personlig i forhold til den offentlige bønne. Og den offentlige bønne gir oss muligheter som ikke finnes i lønnkammerbønne. Det er noen mennesker som mener at bønn er et så personlig anliggende at den bare bør høre hjemme i den private sfære. Men med en slik holdning kommer man til å mangle noe svært verdifullt i sitt bønneliv.

Styrken i de to bønneformene

I den personlige bønne i det skjulte kan jeg si alt til Gud. I Sal 62,9 blir vi innbudt til det på denne måten: *"Utøs deres hjerte for hans åsyn"*. Ordet utøs betyr at jeg kan tømme hele mitt hjertes innhold ut for Gud. Jeg trenger ikke å holde noe igjen. Et par skriftsteder i Det nye Testamente understreker dette. "... men la i alle ting deres bønneemner komme fram for Gud" (Fil 4,6). *"Og kast all deres bekymring på ham, for han har omsorg for dere"*. (1 Pet 5,7). Også det som er de hemmeligste ting i livet mitt, og det som fyller meg med den dypeste skamfølelse, får jeg legge åpent fram for ham.

Paulus har et eiendommelig ord i Ef. 5,13: *"Men når alt dette blir refset, blir det avslørt av lyset. For alt som blir åpenbart, er lys"*. Alt mørke i livet mitt er naturligvis ikke lys, men når vi bekjenner det for Gud, og tilgitt av ham, da blir alt på forunderlig vis til lys.

Fellesbønnens velsignelse har Jesus uttalt seg om i svært sterke uttrykk: *"Atter sier jeg dere: Alt det to av dere blir enig om å be om, skal de få av min Far i himmelen"* (Matt. 18,19).

I kraft av dette veldige løftet går vi til fellesbønne med glede og forventning. På et bønnemøte kan det skje vidunderlige ting. Vi skal tenke stort om disse samlingene, og gjøre hva vi kan for å være med der.

I Nehemjas bok kapittel 9 leser vi om en tre

timers bekjennelses – og tilbedelses bønn, og på forhånd hadde det vært opplesning av Guds ord i tre timer (Neh 9,3). Vi møter her en forbløffende åndelig friskhet og utholdenhet. Først lød Guds ord sterkt. Etterpå fulgte bønnen. Rekkefølgen er viktig. Bønnen fikk en særlig kraft og fylde fordi den brukte ord fra Bibelen. Her har vi en god anvisning både for den private og offentlige bønnen. Det er så lett når vi ber å bli preget av standardformuleringer, som vi benytter oss av igjen og igjen. Det er i seg selv ikke noe galt i det, men kan gi en større variasjon, når den tar utgangspunkt i Skriftens ord.

Utviklingen i bønnelivet

Et åndelig liv skal utvikle seg. Det må aldri være kjennetegnet av stillstand og ennå mindre av tilbakegang. Vårt liv med Jesus skal nå stadig nye høyder (jf. 1Tim, 4,15) også når det

dreier seg om vårt bønneliv. På dette området gjelder også formaningen: *”Øv deg heller i gudsfrykt”* (1 Tim,4,7)

Alle de mange bønnene vi har i Guds ord er først og fremst en betydningsfull insprasjonsskilte i vårt bønneliv, og i den sammenheng må vi gjerne være flittige gjester, ikke minst i Bibelens ”bønnebok”: Salmenes bok. Men det å høre andre når de ber kan også være til stor hjelp i ditt personlige bønneliv. Nye sider av bønnen, som vi ikke før har vært oppmerksomme på, kan bli til hjelp i vårt personlige bønneliv.

I Salme 109,4 har vi det sterkeste ordet for den personlige bønnen i vårt bønneliv. En ordrett oversettelse av den hebraiske grunnteksten gjør dette tydelig for oss. Der står det nemlig slik:

”Jeg er bønn”. Jeg ikke bare ber, men er bønn! Her er bønnen blitt ett med salmistens personlighet. Måtte det være slik for oss alle! □

Ver hos meg, Herre Jesus!

AV HENRIK O. STOKKENES

I liv og død, ver hos meg, Herre Jesus!
Følg du meg dag for dag på vegen fram!
Du bar til krossen mine mange synder,
Ja, du vart heile slektas offerlam.

Du gjekk i døden, så mi sjel skal leve,
Og eg får ha eit mål i himmelrik!
Å, aldri kan min tanke heilt ut fatte,
At du, min Jesus, kunne elska slik!

Ja, før enn grunnvollen var lagt for verda,
Var planen for mi frelse meisla ut!
Når eg veit dette om din store kjærleik,
Kor kan eg då bli tyngd av tvil og sut?

Så er mitt endemål: Dei ljose salar,
Der alle frelste ein gong samlar seg.
Då skal vel jubelsongen aldri stilne,
Når vi kring truna prisar Far og Deg! □

Livsens bok

AV KJELL HELLAND

I det følgjande har eg tenkt å ta for meg bøker som er nemnde i Bibelen, og då spesielt den som vert kalla livsens bok, altså livsboka – livet si bok.

Innleiingsvis vil eg dvela litt med det ufatteleg fine, men litt gammalmodige ordet livsens.

Det viser seg at me i Bibelen fleire gongar støyter på dette ordet i ulike samanhengar. Jesus brukar det om seg sjølv når han seier at han er livsens brød og livsens lys. Elles finn me det i livsens tre i hagen i Eden og i det himmelske Jerusalem, i livsens vatn, som Jesus gir til til sine, i livsens kjelde, som me les om i ordspråka, i livsens vasskjelder, som dei skal få drikka av som er komne ut av den store trengsel og som har vaska kleda sine og gjort dei kvite i Lammet sitt blod, i livsens rettferdiggjering og endeleg i livsens Ande, som Paulus talar om. Alle desse samanhengane talar om slikt som ikkje naturleg høyrer dette livet til, men som eit menneske kan få del i her i dette jordelivet, og - når det gjeld livsens tre - seinare. Det er nemleg slikt som høyrer himmelriket og den komande verda til, livskvalitetar som Jesus er berar av og som han gir til sine.

Eg skal ikkje ta med meir om dette, men berre føya livsens bok til denne lista.

Men før me ser meir på den og samanhengane den står i, må me sjå litt på andre bøker som òg er i himmelen, for me les om fleire bøker der.

Minneboka

Profeten Malakia talar om ei minnebok. I den vert det skrive når truande menneske talar med kvarandre. Dette les me om i 3,16. Bakgrunnen for samtalen her i Malakia var at det var røyster som hevda at det var fåfengt, ja, nyttelaust å tena Herren, og dei truande sin samtale den gongen ser dermed ut til å vera reaksjon på meiningar og haldningar som var framme i tida dei levde i, og eg trur at Gud òg i dag lyttar når

me reagerer på og samtalar om haldningar i vår samtid. *“Då tala dei med kvarandre dei som ottast Herren, og Herren lydde på og høyrde det, og det vart skrive ei minnebok for hans åsyn om dei som ottast Herren og tenkjer på hans namn.”* Eg trur at det òg i dag vert skrive i denne boka i himmelen.

Sanningsboka

I Daniel les me om ei anna bok. Ho vert kalla sanningsboka (10:20). Dette ser ut til å vera ei profetibok, der framtidige hendingar er skrivne opp, for Daniel får vita kva som skal skje med det jødiske folket og dei store rika rundt det indre Middelhav etter hans tid, rivaliseringar og krigar og hans kome som vert kalla Det gamle testamentet sin antikrist – Antiokus Epifanes. Daniel får vita alt det denne kongen skal gjera, og at han i sitt overmote skal reisa seg mot alt som heiter gud, så nær som guden han sjølv har valt seg, og særleg mot den sanne Gud. Men til slutt skal han gå til grunne, og då er det ingen som hjelper han (Dan 11).

Vidare har me boka med dei sju segl i Openberringa 4, boka med synene om dei siste tider, den som berre Lammet er verdig til å opna.

Livsens bok

Så er me komne til livsens bok, som vert nemnt med namn både i Openberringa, Salmane og Filipparbrevet, og vidare siktar det nok til denne boka, det som står i 2. Mos 32,32, Daniel 12,1 og Lukas 10,20. Boka er med både i GT og i NT.

Litt underleg er det at den første gong boka vert nemnt, er det indirekte (2 Mos 32,32). Då Moses kom ned frå fjellet etter å ha fått lovtavlene, oppdaga han til si gru at folket i ventetida hadde laga seg ein eigen gud, støypt seg ein gullkalv og dreiv på og dansa rundt den. Han vart så

fortvila at han kasta lovtavlene mot berget og knuste dei, dei som Gud sjølv hadde skrive på. Dagen etter gjekk han opp att på fjellet og sa til Gud: *“Ai, ai, dette folket har gjort ei stor synd, dei har laga seg ein gud av gull. Å, gjev du kunne tilgjeva dei synda deira! Kan du det ikkje, så stryk meg ut or boka du skriv i!”*

Moses nemner boka som om det var eit kjent faktum at Gud har ei slik bok. Kor kjent ei slik bok var for israelsfolket, veit me ikkje, men Moses kjente til den. Han er villig til å verta stroken ut or boka om Gud ikkje kan tilgje. Her kan me og tenkja på Paulus, som var villig til å verta forbanna av Gud, om det kunne hjelpa hans landsmenn til tru på Jesus (Rom. 9,3). Me finn den same inderlege, intense, sjølvutslettande kjærleiken til folket hos begge desse to kjempene i Guds rike.

Den andre staden der boka indirekte vert nemnt, er hos Daniel. I kap 12 talar han om tunge tider: *“... det skal koma ei slik trengsletid som det aldri har vore frå den dagen noko folkeslag vart til, og alt til den tida. Men i den tida skal alle dei av folket ditt verta frelste som finst skrivne i boka.”* Her ser me det same som i 2 Mos. Boka vert nemnt i bestemt form, som noko kjent. Igjen, kor kjent ho var for den vanlege israelitt, veit me ikkje, men for Moses og Daniel var ho kjent.

Den tredje staden der boka indirekte vert nemnt, finn me i NT, hos evangelisten Lukas (10,20), der læresveinane har vore ute og evangelisert og gledestrålande kjem tilbake til Jesus og fortel om det veldige dei har opplevd: *“Dei sytti kom glade attende og sa: Herre, jamvel dei vonde åndene lyder oss når me nemner ditt namn!”* I svaret sitt til dei avslutta Jesus med å seie: *“Men gled dykk ikkje over det at åndene lyder dykk, gled dykk heller for di namna dykkar er oppskrivne i himmelen!”*

No har me nemnt dei tre stadane livsens bok indirekte er nemnt, og då kan me gå til dei stadane der ho er nemnt med namn. Då går me først til GT til Salme 69,29. Bakgrunnen er at David er i stor naud, både for si synd og for fiendane si skuld. Han ber om hemn, ein

tanke som av og til kjem fram i Bibelen. Me finn det same t.d. i Openberringa 6,10, der martyrane ropar: *“Herre, du heilage og sannordige, kor lenge drygjer du før du held dom og hemner blodet vårt på dei som bur på jorda?”* I samband med bøna om hemn ber David: *“Lat dei verta utstroknne or livsens bok og ikkje innskrivne med dei rettferdige.”*

Dermed ser me at i tillegg til Moses og Daniel kjente og David til livsens bok.

Livsens bok i Johannes Openberring

Så går me til Openberring, der denne boka fleire gongar er nemnt med namn. I 3,5 les me om kyrkjelyden i Sardes, som fekk høyra at dei hadde namn av å leva, men var døde. Her måtte ei omvending til. Men denne vurderinga galt ikkje alle. Det var nokre der som ikkje hadde flekka til kledda sine. Til dei alle, til begge gruppene, vart det sagt: *“Den som sigrar, han skal verta kledd såleis i kvite klede, og eg skal ikkje stryka namnet hans ut or livsens bok, og eg vil kjennast ved namnet hans for Far min og for hans englar.”*

Ikkje stryka namnet hans ut or livsens bok. Det er det Jesus seier til den som sigrar i åndskampen, og det gjeld ikkje berre for dei i Sardes, det gjeld for alle seinare ætter òg.

Så går me til kap 13, til Antikrist si tid, han som her vert kalla dyret frå havet. Han krev tilbeding og får det. All jorda *“følgde etter”* dyret, står det. Før dette hadde det skjedd eit stort under. Dyret var såra til døden, men såret vart lækt. Her skjer noko ingen hadde venta, og *“all jorda undra seg”*.

Dette må me sjå litt nærare på. Grunnteksten viser nemleg at uttrykket *“såra til døden”* er det same som vert brukt i 5:8 om Lammet som er liksom *“slakta”*.

Og ordet i grunnteksten som er brukt om at han lever er det same som i 20,4 vert brukt om martyrane som vart vekte til liv igjen. Så dette at han som eigentleg skulle ha vore død, er levande, vekkjer undring og tilbeding.

Studiebibelen seier det slik (bind V, side 901): *“Det er dette at dødssåret ble lagt og at antikrist*

lever igjen, som er årsaken til at hele verden følger etter dyret.” Og “Det kan se ut som om antikristens dødssår og levendegjørelse, er en parodi eller etterligning av Jesus død og oppstandelse.” Og “Satan gjør alt hva han kan for å stille Jesus Kristus i skyggen. Hans (Jesu) død og oppstandelse skal ikke lenger være enestående. Dyret kan også si: Jeg var død, men jeg lever.” (Eritslund)

Her kjem livsens bok inn. Verset lyder: “Og alle som bur på jorda, skal tilbe det (altså Dyret/Antikrist), kvar den som ikkje, frå verda vart grunnlagt, har fått namnet sitt skrive i livsens bok hjå Lammet som er slakta.” Her ser me kor viktig det er å ha namnet sitt skrive der. Det blir eit voldsomt dragsug etter å tilbe Dyret, Antikrist. Ingen klarer å stå imot i eiga kraft.

Openberringa 17,8 har noko liknande å fortelja. Her er det tale om at dei som ikkje har namna sine i livsens bok skal undra seg når dei ser at dyret var og ikkje er og skal koma att.

Livsens bok og dommen

Ved dommen for den kvite trona (20,12) vert

livsens bok opna, og i vers 15 står det: “Og dersom nokon ikkje fanst oppskrivne i livsens bok, så vart han kasta i eldsjøen.” Eldsjøen er det som òg vert kalla den andre døden. Derifrå er det ingen retur.

Heilt til slutt går me til kapitel 21,27, som fortel om dei som skal få koma inn i det nye Jerusalem: “Og inkje ureint skal koma inn i han, og ingen som fer med styggedom og lygn, men berre dei som er innskrivne i livsens bok hos Lammet.”

Til slutt: Me legg merke til at livsens bok fleire gonger vert nemnt i samband med krisetider. Det er som om Bibelen vil fokusera blikket vårt, vil minna om kva som er viktig å ha for auga i vår vandring her på jorda, ikkje minst no, når så mykje ser ut til å rakna, at våre namn står i denne boka.

Når eit namn blir ført inn i boka, kan eg ikkje sjå vert omtala nokon stad, men etter det Bibelen elles fortel om livsens bok, så skulle det vera klart nok. Den som høyrer Jesus til, har sitt namn der. Det er nok å vita. Den som vert funnen i han, har namnet sitt i livsens bok. □

Gud er mektig til.....

AV ANDREAS LAVIK

”Og Gud er mektig til å gi dere all nåde i rikelig mål.” (2 Kor 9:8).

Forunderlige ord, alltid skal nåden rikelig tilflyte oss. Så ser vi da her, hvilke dårer vi er, når vi så ofte i vårt hjerte tenker:

Nå må vel Gud være trett av meg, nå må Han vel visst for mine synders skyld slutte med å skjenke meg sin nåde!

Slik er det ikke, Guds tanker og hjertelag er annerledes og større enn våre tanker. Han vil ikke gi oss sin nåde bare for en tid, noen måneder eller noen år, men alltid, så lenge vi ferdes her nede og trenger den.

Han vil heller ikke gi oss sin nåde bare de tider når vi føler oss fromme, alvorlige og synes vi

kan hengi oss til ham i bønn, tro og kjærlighet, men også og aller mest da, når vi føler oss ugudelige, uverdige, harde og elendige og det for våre øyne synes å være nesten forbi med oss.

Ikke bare når vi får være mer tro og lydige imot Ham, men også i de tider da utroskapen, gjenstridigheten og vantroen er større, som vi ser av Frelserens fremgangsmåte med Peter da han hadde fornektet ham. Ikke så at Han har behag i vår utroskap, men slik at Han ynkes over oss, elsker oss inderlig også da, omslutter oss med sin nåde, bevarer oss ved sin nådes makt, tukter oss, drar oss atter tilbake til seg og forlater oss alle våre synder.

I sorg og glede, i medgang og motgang, i trengselens og prøvelsens tider, når vi går gjennom vannene, gjennom flodene, gjennom nøden, gjennom luen, ja også gjennom dødens skyggedal, vil Han la sin nåde rikelig tilflyte oss, så rikelig at vi alltid i alle ting skal ha alt hva vi behøver.

I alle ting - atter må vi rope ut:
O herlige ord!
Nåde i alt og til alle ting.

(Hentet fra J. Traasdahls andaktssamling
«Lys i hjemmet») □

Tiden er snart omme!

AV OLAV HERMOD KYDLAND

”og han (den mektige engel) sverget ved ham som lever i all evighet, han som skapte himmelen og det som er i den, og jorden og det som er på den, og havet og det som er i det: Nå er tiden omme!” (Åp 10,6)

Det går mot slutten for universet. Herren setter snart sluttstrek for alle mennesker på jord.

Da Jesus Kristus kom til jord og ble menneske, sann Gud og sant menneske, åpnet han vegen til himmelen.

På Golgata ble vegen til himmelen åpnet da Jesus tok all verdens synd på seg og døde en stedfortredende død for alle mennesker. Gud kaller, og enhver som søker Jesus og tar sin tilflukt til han, blir frelst og har en åpen himmel over seg.

Evangeliet skal bli forkynt for alle mennesker. Men ingen vet hvor lenge nådetiden varer. Det er ikke alltid at nådetid og levetid er lik hverandre, men Herren vil at alle skal komme til sannhets erkjennelse og bli frelst.

Hvor lenge det enkelte menneske får leve på jord, kjenner vi ikke til. Men Guds ord sier: *”Søk Herren mens han er å finne, kall på ham den stund han er nær.”* (Jes 55,6).

Noen tenker at de vil vente til de blir gamle med å søke Herren, men det er ikke sikkert at Herren er å finne da. Dessuten vet ikke noen hvor gammel en blir. Brått kan livet være slutt og da er det for sent å søke Herren.

Plutselig var nådetida slutt

Da Noah og hans nærmeste gikk inn i arken, var både levetida og nådetida slutt for dem som var utenfor arken. Både mennesker og dyr som ikke var inne i arken, druknet i vannflommen. Herren lot vannflommen komme på grunn av menneskenes ondskap på jorda var stor. (1 Mos 6,5)

Bare Lot og hans to døtre ble berget da Herren lot ild og svovel falle ned over Sodoma og Gomorra. – Herren fullbyrdet sin vrede over synden i de to byene som ble lagt i ruiner *”og satte dem til et forbilde på de ugudelige i fremtiden.”* (2 Pet 2,6)

Den 24. august i år 79. e. Kr. ble byen Pompei i Italia ødelagt av vulkanen Vesuv. Ca 20.000 mennesker, både rikfolk og slaver, bodde i byen på den tid.

Denne dagen begynte så fint som andre dager i august, men plutselig og uventet brakte vulkanen død og ødeleggelse over innbyggerne. Mange flyktet den første dagen etter utbruddet, men den neste dagen ble byen og omegn fullstendig begravet av pimpstein og aske.

Det pulserende livet hadde vært som vanlig i byen, men plutselig var det slutt. De døde ble senere funnet hvor de hadde stått, sitte eller ligget. Levetida og nådetida var helt plutselig og uventet slutt. - Dette var en alvorlig advarsel for de øvrige menneskene i Italia og landa omkring.

Første november i 1755, på Allehelgensdags morgen, rammet flere jordskjelv Lisboa. Det kunne merkes helt til Norge.. En voldsom flodbølge og branner fulgte etter skjelvene. En regner med at mellom 15.000 og 70.000 mennesker omkom. Det gjorde et veldig inntrykk i Europa. Brorson, som skrev et langt dikt, "Lissabons ynkelige undergang ved Jordskiælv den 1. November 1755", tolket det som straff og tukt og kall til omvendelse. Brått ble byens herlighet forvandlet til ruin.

Gud er langmodig, men når syndens mål er fullt, kommer straffen. Katastrofen må ses som en dom, som skulle føre til at resten av Europa ville vende seg til Gud.

Spørsmålet er så hvordan det skal gå med oss i Norden. Evangeliet har lydd klart og rent i lang tid, men stadig flere ser ut til å forkaste det. Guds ord sier: *"Far ikke vill! Gud lar seg ikke spotte! Det et menneske sår, det skal han også høste."* (Gal 6,7) Hva kommer vi i Norden til å høste? Bare Herren vet det.

Den 26. desember (2. juledag) 2004 ble landene rundt India-havet rammet av flere jordskjelv og etterpå av en tsunami. Over 300.000 mennesker omkom i denne katastrofen, blant dem også 84 nordmenn. Alt kom så fort på at mange klarte ikke å flykte og berge sitt liv. Denne katastrofen gjorde et sterkt inntrykk på folk i hele verden. Men hvor mange søkte Herren?

Hvordan skal vi se på disse ting som skjer ut fra Guds ord? Det er jo innlysende at Herren styrer verden og holder den oppe. Herren vil at alle mennesker skal komme til sannhets erkjennelse og bli frelst.

Herrens virkemidler

Ragnar Andersen har skrevet en artikkel kalt: "Når været kommer i ulage" hvor han blant annet sier:

"Det er en sammenheng mellom været og menneskers holdning til Guds ord. Vi ser det i den gamle pakt med løfte om regn i rette tid (5 Mos 28,12) dersom Israel holder Herrens bud, og med trussel om tørke (v. 22-24) dersom Israel ikke hører på han. Profeten Amos skildrer

hvordan Herren tukter med blant annet tørke og grasshoppeplage for at folket skal vende om til han (Amos 4,6ff). Når været kommer i ulage, vitner det om folks synder (Jer 5,24f). Overdreven bruk av fossilt brensel er nok en folkesynd som har direkte innvirkning på klimaet. Men i bibelsk lys er det all grunn til å tro at vantro og mange andre folkesynder har en indirekte virkning fordi det kaller på tukt og straff." (Bibelsk Tro nr 1/2015)

Herren bruker forskjellige måter for å få mennesker i tale. Hans ønske er at Jesus Kristus skal bli forkynt for alle mennesker, for han er det eneste håp for menneskeheten. Derfor bruker han forskjellige virkemidler for å vekke vantro mennesker slik at de kan erkjenne at Gud er Herre, og at alle skal gjøre regnskap for han en dag.

Ennå er det nådetid, ennå lyder evangeliet, men en dag er det slutt. Da forkynnes ikke evangeliet lenger. Herren har sagt stopp!

I dag er nådens tid

Tormod Vågen skriver i en andakt i forbindelse med Åp 10,6: *"Nå er tiden omme!"*

"Men det kjem snart ein dag då den siste frist er ute. Døra til Guds rike går att for evig. Den handa som ofte har banka på hjartedørene, banker ikke lenger. Den hyrdingen som gjekk etter den bortkomne sauene, går ikkje lenger. Den faren som venta på guten i det framande landet, ventar ikkje lenger. Den røysta som ropa på dei fortapte, har tagna. Anden som drog på dei ugudelege, har forlate jorda.

Arme folk som ikkje er frelst då!

Det siste høve er fare. Himmelen er stengd, og helvete opnar seg. Ved ein eid har Gud avslutta den siste frist.

Ingen av oss veit når dette skal henda. Ingen veit om det renn ein dag i morgen.

I dag er nådens tid.

I dag er Gud å finne.

Nå kan alvorlig flid

Hans ømme hjerte vinne.'

Så søk han i dag, ufrelste sjel!

Eg kan ikke la vera å be oss truande også tenkja

over dette alvorlige ordet. Når det ingen frist er lenger, har vi sagt vårt siste ord til dei ufrelste, gjort vår siste velgjøring mot dei lidende, og gitt den siste krona til misjonen.

Sæl er den kristen som lever kvar dag som den siste.”

(Fra andaktsboka ”I kongens nærleik”, 19. desember, Lunde og & Co’s forlag)

Rede til å møte Gud!

Det aller viktigste for oss som har tatt vår tilflukt til Jesus, er at vi er rede til å møte Gud

til alle tider, og at vi har gjort opp, både med Gud og menneske dersom vi har noe ugjort.

Spørsmålet mange av oss sliter med: Hvordan skal det gå med våre nærmeste som ikke har tatt imot frelsen ennå? Når den siste time kommer, vil de da ha tatt imot evangeliet?

La oss be om at Herren må kalle på både våre nærmeste og andre, både i Norge og i andre land, for tida er snart omme. Den siste frist er fastsatt av Gud Fader. Ingen vet når den dagen kommer, men den har aldri vært nærmere enn i dag. □

Luthers Tårnoplevelse – Lov og Evangelium

AV PETER OLSEN

Martin Luther (1483-1546) ble professor i teologi i Wittenberg i 1513. På dette tidspunktet var han kritisk innstilt på grunn av at det var en del misbruk i Den romersk-katolske kirke. På våren og sommeren 1517 solgte Johann Tetzel (ca. 1465-1519) avlatsbrev i byene nær Wittenberg, og Luthers bysbarn betalte mye for å slippe fortere gjennom skjærsilden. I følge romersk-katolsk teologi kommer de fleste kristne i skjærsilden etter sin død. Gjennom kanskje hundredevis av år skal de siste restene av synd renses ut.

Den 31. oktober i 1517 offentliggjorde Luther 95 teser mot avlatshandelen. Hensikten var egentlig bare å få satt i gang en debatt. Men Luthers teser utfordret indirekte kirkens autoritet. Derfor ble det begynnelsen til et fullstendig oppgjør med Romerkirken, og vi daterer reformasjonen fra denne hendelsen. Den 31. oktober 2017 kan vi altså feire 500 årsjubileum for den lutherske reformasjonen.

Våren 1517 var Luther fortsatt ikke kommet til en forståelse av hva som var reformasjonens hovedsak, nemlig lov og evangelium. Mange år senere forteller han om hvordan han på dette tidspunktet kjempet med å forstå Rom 1,17: I evangeliet ”åpenbares Guds rettfer-

dighet”. Luther forteller: ”Jeg hatet nemlig dette uttrykket ’Guds rettferdighet’” (Martin Luther: Verker i utvalg bd. 1, Oslo: Gyldendal 1979. s.17). Men så gikk det opp for ham at Guds rettferdighet er den som Han gir til det menneske, som i seg selv ikke har noen rettferdighet. ”Med den forbarmer Gud seg over oss og gjør oss rettferdige ved troen”. Så fortsetter Luther: ”Nå kjente jeg meg nesten som om jeg var født på nytt, som om portene til paradiset hadde åpnet seg slik at jeg kunne gå inn...For meg ble dette stedet hos Paulus på denne måten selve porten til paradiset” (samme s.18). Han sa at dette skjedde kort tid etter at han sommeren 1518 hadde begynt på sin andre gjennomgang av Salmenes bok.

I en av sine såkalte bordtaler forteller Luther det samme på denne måten: ”Jeg var lenge forvirret inntil jeg kom til dette verset i Rom 1: ”*Den rettferdige av tro skal leve.*” Det hjalp meg. Da så jeg hvilken rettferdighet Paulus taler om. Før manglet jeg ikke annet enn dette at jeg ikke kunne skjelve mellom loven og evangeliet. Men da jeg fant denne forskjellen at loven er en ting og evangeliet noe annet, da gikk dette opp for meg.” (Weimarer Ausgabe. Tischreden 5,210 no.5518).

Han satt muligens i sitt arbeidsværelse i tårnet i Wittenbergs Sortekloster da han gjorde denne oppdagelsen. Derfor taler vi om Luthers tårnoplevelse.

Carl Fredrik Wisløff (1908-2004) skriver: "Da Luther kom i strid om avlaten, var han ennå ikke 'evangelisk'" (Carl Fredrik Wisløff: Martin Luthers teologi. En innføring, Lunde Forlag 1983. s.32; se også s. 52f). Men den diskusjonen som fulgte etter dette, og ikke minst Luthers eget arbeid med Bibelen, ga ham klarhet over evangeliet. Derfor burde vi kanskje vente med å feire reformasjonen til 2018. Men siden vi ikke vet presist når Luthers tårnoplevelse fant sted kan vi like godt holde fast på datoen den 31. oktober 1517.

Luther sier det slik: "Før manglet jeg ikke annet enn at jeg ikke kunne skjelne mellom loven og evangeliet". Dermed manglet han også alt!

I en preken i 1532 om forskjellen mellom lov og evangelium, sier han: "Både predikanter og kristne skal lære å skjelne mellom loven og troen, mellom bud og evangelium... Dette er den høyeste kunst i kristenheten, som vi må kjenne til". (Martin Luther: Skrifter i utvalg. Troen og Livet, København: Credo 1992, s.41).1)

Det Lutherske bekjennesskriftet Konkordieformelen fra 1577 sier (SD art.5): "Fordi forskjellen mellom loven og evangeliet er et særlig herlig lys som tjener til at Guds Ord blir rett delt og de hellige profeter og apostlers skrifter riktig forklart og forstått, må vi med særlig omhu holde fast på denne forskjellen slik at ikke disse to lærene blir blandet sammen med hverandre, eller at det blir gjort en lov av evangeliet, slik at Kristi fortjeneste blir fordunklet, og de engstede samvittigheter berøvet den trøst de ellers har i det hellige evangelium, når det blir forkynt rent og klart, og som de kan holde seg oppe ved i sine verste anfektelser mot lovens skrekk" (Konkordieboken, Oslo: Lunde 1985, s.472).

Reformasjonens hovedsak er altså den rette skjelning mellom lov og evangelium. På samme tid så er denne skjelningen et særlig herlig lys, som både predikanter og kristne for øvrig må

lære seg hvis vi skal bevare denne trøsten som evangeliet ønsker å gi oss.

I sin Store Galaterkommentar skriver Luther at både loven og evangeliet er et lys fra Gud. "Loven er altså også et lys. Den viser ikke Guds nåde, ikke rettferdigheten og livet, men Guds vrede over vår synd, død og fordømmelse overfor Gud, ja, Helvete ...Evangeliet er derimot et lys som opplyser og levendegjør hjertene. For det viser hva Guds nåde og barmhjertighet er, hva syndenes forlatelse, velsignelse, rettferdighet, liv og evig salighet er, og hvordan vi kan få del i dem (Martin Luther: Skrifter i Utvalg. Store Galaterkommentaren bd. 2, København: Credo 1984, 24).

Luther kaller ofte loven for Guds fremmede gjerning og evangeliet for Guds egentlige gjerning. Det som Gud egentlig ønsker, er at vi skal få se evangeliet om syndenes forlatelse. Først når det har lyktes, er Guds egentlige gjerning skjedd. Guds vrede over mennesket er en konsekvens av synden. Med uttrykket Guds fremmede gjerning vil ikke Luther si at Gud ikke mener at loven og vreden ikke skal tas alvorlig. Luther sier om loven og evangeliet: "Begge deler er Guds Ord" (Troen og Livet, s. 47). Gud mener begge deler like alvorlig. De vantrø mennesker er under Guds vrede. Bare de troende kan si med Paulus at vi har fred med Gud, for det er i troen på Jesus, vi har "*fått adgang til denne nåde som vi står i*" (Rom 5,1-2)."

Eldre lutherdom skjelner mellom vredens stand og nådens stand. Av naturen er vi vredens barn slik som de andre (Ef 2,3). På grunn av arvesynden fødes vi under Guds vrede. Men når vi kommer til tro på Jesus, flyttes vi over i nådestanden. Etter det så står vi i nåden.

Fortsatt gjelder det at kristne også er syndere. Synden kommer fortsatt til oss innenifra, fra et ugudelig hjerte. Derfor gjelder det fortsatt slik som et av bekjennesskriftene sier: "Loven anklager oss alltid, viser alltid at Gud er vred" (Konkordieboken, 88). Eller som Luther sier i sin innledning Sal 90: lovens Gud er vredens Gud (lat. Deus iratus). Så lenge vi er syndere,

møter Gud oss på to forskjellige måter: Dom og nåde. Det er Hans vilje, at vi skal lære Ham å kjenne på disse to måtene, men også at vi igjen og igjen skal flykte fra dommen til nåden. Vi hører lovens anklager og merker Guds vrede over synden. Deretter hører vi ordet om syndenes forlatelse for Jesu skyld. Igjennom hele livet må vi gi Gud rett i begge disse ordene. Dersom vi gjør det kan vi hvile i det andre ordet: Syndenes forlatelse for Jesu skyld! Martin Luthers prekener er preget av erfaringer som en svamp er gjennomtrukket av vann. Men i motsetning til en del moderne forkynnelse, er det ikke erfaring av bønnehørelse eller av Guds ledelse. Det er heller ikke den tidligere opplevelsen av omvendelsen som opptar Luther. Han

står stadig for Guds ansikt som en synder, og mottar Guds nåde. Derfor vitner han om igjen om dommen og nåden i møte med Gud. Til slutt er det nåden som blir det siste og viktigste ordet.

1) Det er en trykkfeil i Credos danske oversettelse. Det står "mellom Gud og evangeliet". Det skal stå "mellom bud og evangeliet", I orginalteksten på tysk står det: "...zwischen dem gebot und Euangelion" (Weimarer Ausgabe 36,9,26).

(Oversatt fra dansk) □

Genus, maskulinitet, femininitet og kjønn

AV STEIN SOLBERG

Utvisking av kjønnsforskjeller gir ingen mening.

I oktober hadde jeg et seminar i Bergen, blant annet om maskulinitet og femininitet. I forkant ga jeg et knapt intervju med Sambåndet som skapte noen reaksjoner. Enkelte oppfattet det som om jeg snakket om kjønnsroller i intervjuet. Til det må jeg si:

1. «Maskulinitet og femininitet», det vil si genus, (= «opphav»), eng. gender, er ikke det samme som kjønnsroller.

2. Maskulinitet og femininitet er heller ikke det samme som «mann og kvinne», men noe videre og dypere enn kjønn. Jeg deler her synet til en størrelse som prof. C.S. Lewis. Han skriver: «Det mannlige og kvinnelige ... er bare en svak og uklar refleks av det maskuline og feminine.»

3. Maskulinitet og femininitet er dimensjoner som primært tilhører Gud. Jeg tror ikke at Guds bilde i oss, jf. 1 Mos 1,27, bare handler om at mannen og kvinnen i sin fysisk-seksuelle form avbilder Gud. Som om vi likner på en Gud med mannlige-kvinnelige kjønnsorganer, en guddom-

melig «manne-kvinne». Jeg tror imidlertid at Gud rommer både en maskulin og feminin dimensjon, og at begge kjønn har begge disse genussider i seg. Samtidig har mannen primært sin identitet i det maskuline – i balanse med det iboende feminine i seg. Og motsatt for kvinnen.

Er dette synet smalt og flatt? Dagens kjønnsideologi passer bedre i den båsen. Fra den franske revolusjon av, via Lenin og til oppkomsten av moderne feministbevegelser, har ordet «lik» om kjønnene blitt forandret til å være «det samme». Utsagn om at det er forskjeller i genus (mask. og fem.) og mellom mann og kvinne, har blitt klubbet ned fordi det er «diskriminerende». Det er ingen konsensus om hva en gutt og hva ei jente er. Bare det å reise spørsmålet får temperaturen til å koke i mange.

Jo, det er forskjeller mellom mannen og kvinnen, men dette har ikke først og fremst med kjønnsroller å gjøre. Den jødekrystne psykiater og filosof dr. Karl Stern skriver: «Det er et syn som er like gammelt som historien at måten vi her utfyller hverandre på, ikke begrenser seg til

det fysiske, men avspeiles også i mannens og kvinnens karakter.» Skapelsesberetningen får fram hvordan Adam og Eva utfyller hverandre. Det ordet vi har oversatt til mann/mannlig (zakar) i 1 Mos 1, 27, betyr flere ting. Ordet kan bety noe skarpt som trenger inn utenfra og utholder. Ordet for kvinnelig (nekeva) kan forstås som en kilde, fordykning eller hule/gruve, noe som omslutter.

Det mannlige, eller bedre: det maskuline, trenger igjennom. Det feminine omslutter, nærer, bærer og verner det verdifulle fosteret, barnet, menigheten og andre. Det maskuline mennesket Adam, ble satt i arbeid. Eva, som var tatt av Adams side, er et kraftfullt relasjonsmenneske. Disse to sider, avspeiles i Guds vesen. Han er både Væren og Gjøren. Det samme med Kristus, Guds Sønn: Han rommer både voldsom hellighet, kraft og vrede, men også moderlig varme, omsorg, mottagelighet og evne til å lytte. Samtidig omtales Han aldri som «Mor/Hun» i substantivisk form. Dette er fundamentalt viktig.

Enda tydeligere viser NT at det både er likhet, ulikhet og utfylling mellom mannen og kvinnen i lys av vårt største forbilde, nemlig Kristus som Brudgom og menigheten som brud, hans nye Eva. Ingen våger vel å si at menigheten er fullstendig lik Kristus, med nøyaktig samme ansvar og oppgave i frelsesdramaet? Kristus, vårt Hode er den som tar initiativ og griper inn til frelse. Han gir seg selv og kjemper for sitt legeme, menigheten. Han er den handlende – hun lar seg frelse. Menigheten er primært

mottakende og værende. Men mye mer kan sier om de to genus enn dette.

Forholdet mellom Kristus og menigheten er et «mysterium», sier Paulus i Ef 5. Det samme gjelder forholdet mellom de to genus og mellom kjønnene. Men hvilken forklaringsmodell stemmer best med realitetene? Utvisking av kjønnsforskjeller gir ingen mening – verken for å forstå skapelses- og Paradisberetningen eller Brudgommen/bruden i Ef 5. Ei heller hjerneforskning og anatomiske undersøkelser av mannen og kvinnen. De som strever med sin kjønnsidentitet, får heller ingen hjelp av en slik forståelse, et område jeg er mye involvert i.

Jeg deler ønsket om en større bevisstgjøring rundt disse spørsmålene. Fra Den norske kirke venter jeg ikke noe. Den er nærmest genus- og kjønnsstom. Noen organisasjoner har fokus på tjenesteforskjeller og står for et syn jeg i hovedsak deler. Men fordi spørsmålet om genus og kjønn i liten grad blir berørt i denne sammenheng mangler det en god del premisser for deres konklusjoner angående tjenestedeling. Jeg er overbevist om at det vil være fruktbart å drøfte hvordan menn og kvinner i lys av de maskuline og feminine dimensjoner kan utfylle hverandre i hjem og bedehus. Da kunne vi fått fram forskjellene mellom oss, og samtidig finne hjelp til å utfylle hverandre på en konstruktiv måte. Det å ta utgangspunkt i vår person og karakter er mer positivt enn å starte med tjenesten, det vil si hva vi kan og ikke kan gjøre. (Dagen 09.01.2017, med tillatelse fra forfatter) □

En uutgrunnelig strid

AV HANS ERIK NISSEN

En endret begrunnelse

Hvor ofte har vi ikke hørt at det sies at Paulus var i mot kvinnelige prester! Men det er bare Paulus som sier det hevder mange..

Han stilles på linje med alle andre teologer, og

det han sa tillegges ikke noe særlig betydning.

Enhver måtte ha en selvfølgelig rett til å være enig eller uenig, og man skjulte ikke at man ikke kunne følge ham.

En slik begrunnelse for et nei til kvinnelige

prester har aldri blitt lagt vekt på av Guds folk. De fleste har forstått at her var det noe galt. Å stille Paulus på linje med alle andre kunne de ikke være med på.

Gjennom de senere årene møter vi imidlertid stadig oftere en annen begrunnelse for å si ja til kvinnelige prester. Den har skapt usikkerhet og fått tidligere motstandere til å skifte standpunkt. Nå heter det at Bibelen ikke er imot at kvinner blir prester. Det er bare noe man har trodd fordi det har vært bestemt av en tradisjon som ikke har rot i Bibelen.

Stilt overfor dette er mange av dem som før var overbevist, begynt å vakle. Når de på samme tid hører fra den andre siden at spørsmålet om ja eller nei til kvinnelige prester er et svært vanskelig spørsmål, som det til stadighet må arbeides med. Dette er også med på å underbygge deres forståelse av synet på at kvinnelige prester sikkert er kommer for å bli, betyr mer for dem enn hva Bibelen sier. Nå har vi hatt kvinnelige prester i over femti år og gjennom hele den tiden har det vært arbeidet med dette spørsmålet uten at man har kommet til noe entydig resultat.

Guds ord er klart

I virkeligheten er det en ufattelig situasjon vi er kommet i. Mens så å si alle bibeltro i 1947 ikke var i tvil på om at Bibelens uttalelser på kvinnens oppgaver i menighetsforsamlingen gjorde det umulig for en kvinne å være prest, så er det blitt annerledes i dag.

Hva som er hovedgrunnen til det synes jeg ikke det kan herske tvil om. Det er tidsånden

og dens standhaftige angrep på det bibelske synet. Det er heller ikke det voksende antall kvinnelige prester. Men det henger sammen med en åndelig lov som har vært gjeldende så lenge Gud har hatt sitt folk på denne jord. Er vi ikke i vårt hjerte og sinn tro mot Guds ord uten reservasjoner og forbehold, så overgir Gud oss slik at vi leser inn i Guds ord det som våre følelser, fornuft eller vilje ønsker skal stå der. Spørsmålet om kvinnelige prester er ikke et vanskelig spørsmål å besvare ut fra Bibelen. Selv ikke den enfoldige skal fare vill. Jeg vil si det slik: Les selv hva som står og ta følgene fram for Guds ansikt av det som står. Det er for ham du skal stå til regnskap. Hør ikke på de mange, som gjennom lange forklaringer tilslører Guds åpenbare sannheter.

Kvinnelige prester er synd mot Gud og mot hans ord

Et ja til kvinnelige prester er et nei til Guds ords forbud mot dem. En prest er en hyrde og lærer for en menighet. Å ta i vare en slik oppgave er for en kvinne uforenlig med den stillingen hun har i forhold til mannen i følge Guds ord. Derfor er det i skriftens veiledning om forholdene i menigheten et direkte forbud mot at en kvinne kan være lærer. (1Tim 2,11-15)

Hvor klart må det sies i Bibelen for at ingen kristne setter spørsmålsteget ved den? Det spørsmålet er ikke vanskelig å svare på. Det er ikke noe som det ikke settes spørsmålsteget ved når vår syndige natur kan følge sine egne veier ved å gjøre det. Det sataniske "har" (1Mos 3,1) fra syndefallets dag følger og villeder oss i vår fornuft så lenge vi er på denne jord. Derfor er det grunn til å lytte til Bibelen når den sier: "... og tar enhver tanke til fange under lydigheten mot Kristus" (2Kor 10,5).

Vi er noen som verken vil eller kan følge med i det stadig større antall ja – rop. Det er et frafall fra Guds ord å gjøre det. Hva det fører til, er den rystende situasjonen i vår kirke et uhyggelig uttrykk for. Det er jo en kirke som er lammet innenfra, fordi den har mistet Guds ords myndighet.

"Bibelens syn på sig selv"

Bok skrevet av Peter Olsen.

Se bokmelding i nr 5/2015.

Boka koster kr 70,- + frakt.

Se annen kontaktinfo bakerst i bladet (s. 31).

En tung vei står foran oss

Vi er ikke veldige helter fordi vi følger Guds ord. Kvinnelige prester splitter Guds folk, og det er en dyp ulykke for oss alle. Men forstår vi da ikke tilhengerne av kvinnelige prester? Man kan forstå at de ikke i lengden kan fortsette å tie for fredens skyld. Det er nå engang slik at menneske før eller senere må ta konsekvensene av sitt syn. Ellers mister man det og vårt syn blir tomme ord uten noen form for kraft. Derfor forstår vi at tilhengerne av kvinnelige prester ikke i det lange løp føler seg så godt til rette i en sammenheng der nei-siden er samlet.

Når Guds ord taler klart mot kvinnelige prester, kan vi ikke åpne opp for dem som i ord og handling vil åpne for en holdning som er i strid med Skriften. Før eller senere skilles våre veier. Det kjennes dypt smertefullt fordi vi tidligere har kunnet stå sammen. Det er det for dem som føler seg utestengt fordi de ikke lenger blir betrodd åndelig lederskap. Det er det også for dem som har måttet velge mellom et innbyrdes godt samarbeidsforhold og troskap mot Guds ord.

Spørsmålet om kvinnelige prester er ikke et avsluttet kapittel. Det er for alvor rykket inn i våre egne rekker. Det vil dele misjonsfolket. Derfor er det en nødens og tuktelsens tid som står foran oss. Tallmessig "seirer" tilhengerne av kvinnelige prester i de fleste åndelige sammenhenger i vårt kristenfolk. Vi kan være redd for at det bare blir en liten rest som

holder fast ved at Guds ord er fullt troverdig og ufeilbarlig i alle sine utsagn, og som vil ta konsekvensene av dette synet. Resten kan nok bli så liten at den i sannhet får bruk for å klynge seg til Jesu dyrebare ord: "Frykt ikke, du lille hjord! For det har behaget deres Far å gi dere riket"(Luk 12, 32).

(Fra boka "Mellem liv & død". Oversatt fra dansk) □

NYTT HEFTE

"Frafall" av Claus L. Munk

Minimumspris: kr 20,- per hefte + porto

Kan bestilles via våre nettsider:

www.bibelsk-tro.no

Se annen kontaktinfo bakerst i bladet (s. 31).

CD

"Jeg hviler i nåden!"

av Elisabeth, Helge og Klas Lindhjem

Kan bestilles via våre nettsider:

www.bibelsk-tro.no

Se annen kontaktinfo bakerst
i bladet (s. 31).

Kr 200,- + frakt

Yoga i Bibelens lys

AV EIVIND GJERDE

Yoga holder på å invadere det norske samfunnet og det norske skoleverket. Velmenende voksne mener at yoga kan være redningen for barn og unge som sliter med stressproblemer. I et oppslag på NRK Finnmark 2. februar 2017 kan vi lese at professor Ingunn Hagen ved NTNU går inn for yoga i skolen. Hun mener at stressproblemene er økende og at stress over tid har stor negativ virkning på den fysiske og psykiske helsen til barna. Ingunn Hagen mener derfor at skolen må ta grep, og innføre yoga som obligatorisk undervisning – så tidlig som mulig.

Vi må spørre: Er dette den veien å gå for å hjelpe barna våre? Skal vi åpne opp for dette fenomenet som er dypt religiøst i sin opprinnelse, eller er det tid for en advarsel?

Yoga kommer fra den svært mangfoldige religionen hinduismen. Hinduismen har sin opprinnelse i India, men har hatt stor innflytelse på religiøs og okkult tenking i Europa og USA de siste 50-60 årene. En rekke hinduguruer har drevet utstrakt misjon i Vesten og deres innsats er kronet med enorm suksess. Guruen er en åndelig veileder, som skal vise hinduen den korteste veien til frelsen. Alle hinduer må derfor ha en personlig guru.

USA og de vestlige landene er blitt ”badet” i tanker fra den religionen, som har brakt så mye lidelse, urettferdighet og nød i India i tusenvis av år. Ikke minst kvinner har lidd og lider under denne religionen.

Hinduismen har ingen grunnlegger og regnes av tilhengerne for å være verdens eldste religion. Opprinnelsen er usikker, men den kan med sannsynlighet føres tilbake til et møte mellom indiske religioner og arisk religion ca. 2000 f. Kristus.

Om hinduismen mangler en sentral grunnlegger, har den til gjengjeld svært mange hellige og religiøse skrifter. De såkalte vedaskriftene står sentralt. Veda betyr kunnskap.

Skal vi forstå hva yoga er, må vi kort skissere sentrale tanker i hinduismen.

Samsara - den store byrden

Menneskesynet er viktig og berører læren om frelsen i stor grad og derfor også yoga. Det finnes en utpreget dualisme (todeling) i hinduismen. Hinduene skiller mellom sjel og kropp og ånd og materie.

Sjelen kalles atman og er menneskets indre Selv, sanne natur og er av samme vesen som guddomsprinsippet Brahman. Sjelen er det positive ved mennesket og kroppen sees på som det negative (stort sett). Hinduene regner materien som et bedrag, kalt maya, og det samme gjelder den ytre og synlige verden.

Hinduens store og egentlige problem er knyttet til sjelen, atman. Atman dør nemlig ikke når kroppen dør. Etter en tid fødes sjelen inn i verden i en ny kropp. Dette kalles sjelevandring, eller samsara på det hellige indiske språket sanskrit. Sjelen vandrer fra kropp til kropp. Det er fødsel og død, fødsel og død i det uendelige. For en ekte hindu er dette grusomt og forferdelig. Samsara er selve ulykken. Statsmannen og guruen Mahatma Gandhi kalte samsara for en byrde for stor for menneskene å bære.

De ulike kroppene holder sjelen som i et fengsel. Det endelige målet og dermed frelsen består i å frigjøre sjelen fra samsaras endeløse sirkel. Det første stadiet mot det endelige målet er å nærme seg frelsen. Det skjer ved å bli født inn i en høyere kaste i neste liv. Kastesystemet kan vi kalle en klasseinndeling av menneskene på religiøst grunnlag. Hver enkelt hindu får sin bestemte plass og rolle i tilværelsen. De høyeste kastene er rene og nærmest frelsen. Det finnes fire hovedkaster og et utall underkaster. Læren om kastesystemet tok utgangspunkt i en skapelsesmyte om et urvesen: De to høyeste kastene prestekasten (braminene) og kriger- og

herskerkassen tilsvarte munnen og armene på urvesenet og de to laveste kastene håndverker og kjøpmennene og tjenerne tilsvarte lårene og føttene.

Aller nederst og utenfor kastesystemet er de kasteløse dalitene eller pariakasten. Diskriminering etter kaste ble forbudt i India i 1947, men praktiseres fortsatt, særlig på landsbygda.

For å kunne klatre i kastesystemet må hinduen produsere god karma. Karma betyr gjerning og følgen av gjerningene. Med gjerninger forstås handling, tale, tanker, følelser, kort sagt alt som et menneske produserer. Den som handler godt, fødes god. Den som handler ondt, fødes ond. Karma er en universell jernlov som sier at alle handlinger har konsekvenser.

God karma gjør at hinduen kan fødes inn i en bedre kaste i neste liv. Dårlig karma fører til det motsatte.

Religiøs uren blir hinduen ved å bryte kasteforskriftene som ved giftermål med mennesker fra annen kaste, sosial omgang med og berøring av lavkaster. Renhet smitter nedover, urenhet oppover.

Det endelige målet kalles for moksha og betyr frelse. Ved frelsen blir sjelen herre over materien og slipper fri fra dens fangenskap. Ved frelsen oppgår atman i enhet med Brahman, som er hinduismens forståelse av Gud eller det absolutte.

Det guddommelige

Det er høyst ulik forståelse av det guddommelige. Brahman blir sett på som det Ene. Brahman er det upersonlige verdensaltet eller verdenssjelen som gjennomstrømmer alt. Samtidig er verden Brahmans synlige form. Verden er guddommens forgjengelige kropp som skapes, går til grunne og som skapes på nytt igjen. Gud er både mannlig og kvinnelig. Det er mange spenninger og paradokser i hinduismen som vi i Vesten opplever som underlige. I tillegg er det personlige guddommer. Disse er personifikasjoner av Det Ene, den formløse Gud. Hinduismen har sin treenighet i Brahma

som skaperen, Vishnu som opprettholderen og Shiva som er ødeleggeren. Disse tre har igjen sine kvinnelige partnere. De tre gudene skaper verden, opprettholder den og bryter den ned. Dette skjer om igjen og om igjen over ufattelig lang tid. Historiesynet er syklisk.

Vishnu kan tre fram i synlig form gjennom sine avatarer når verden er i krise. Avatarene er en slags frelsere av verden. Hinduene venter nå på den tiende og siste avataren som er Kalki – rytteren på den hvite hesten. Våre tanker går til Bibelens omtale av Antikrist i Johannes Åpenbaring 6,2.

Hinduene har mange konkrete gudebilder i sine templer. Gudebildene blir tilbedt, ofret til og stelt med av prestene.

Shiva – yogaens herre

Shiva blir sett på som motsetningenes gud. Han bringer frelse, men også ulykke. Han er skremmende og opptrer som ødeleggeren. Shiva kan deles i en mannlig og kvinnelig del. Det mannlige representerer det ødeleggende, passive og asketiske. Det kvinnelige det skapende, aktive og erotiske.

Shiva representerer det ekstreme innen askese og seksualitet. Han er Yogaens herre, familiemann som har barna Skanda og Ganesha med Parvati, og han er dansens herre. Dansen er symbol for skapelse, vedlikehold og ødeleggelse. Shivas viktigste symbol er linga (fallos). Shiva har en slange rundt halsen som representerer slangekraften kundalini som ligger i et chakra-senter i underlivet. Kundalinikraften skal foredles gjennom yoga og skal forenes med ett nytt chakra (energiserer) like over hodet.

Det er tre viktige veier til frelse i hinduismen. I en av dem spiller guden Shiva og yoga en helt avgjørende rolle, og det er i kunnskapens vei. Hovedtanken i kunnskapens vei er at når sjelen får kunnskap om sin virkelige natur, kan atman løses fra kroppen og inngå i enhet med Brahman. Den mest avgjørende kunnskapen er innsikten i hvem du er!

Den frelsende innsikten uttrykkes med: Jeg er Det! Det betyr at hinduen har hatt en mystisk

opplevelse der han innser at han er en del av det absolutte.

Meditasjon og yoga brukes for å oppnå denne opplevelsen av enhet med Brahman. Et mantra med OM-stavelsen skaper erkjennelsen av at atman og Brahman forenes.

Yoga er hinduisme

Yoga er ikke gymnastikk, men en religiøs øvelse der poenget er å oppnå total kroppsbeherskelse. Målet er faktisk å stoppe og handle. Yoga betyr å forene (atman med Brahman) eller å samle. Under yoga skal åndelige krefter samles slik at en gjennom en konsentrert anstrengelse kan oppnå erkjennelse.

Den svenske lektoren og forfatteren av flere bøker om okkultismen, Håkan Arlebrand, definerer yoga slik sin bok "Det ukjente" som kom ut på Luther Forlag i 1993:

"Yoga er et fellesnavn på asketiske teknikker som brukes for å bringe mennesket ut av samsara, den illusoriske sanseverdenens og tidens evige kretsløp" (s.50).

Forstanden Joachim Grün uttalte til avisen Dagen 25/1-17: "Yoga er en meditasjonspraksis som opprinnelig er helt og holden flettet inn i hinduismen". Han sier videre: "Yoga er en meditatív vei som egentlig vil stenge for det vi kaller Gud, for verden, for sinnet og sansene. Jeg-et skal utslettes".

Den samme Håkan Arlebrand beskriver videre hva yoga egentlig er for noe. Han viser til at den eldste kjente systematiske undervisningen vi har om yoga, finner vi i Patanjalis Yoga Sutra fra ca. 200 e. Kristus. En sutra er en kortfattet lærebok som gjengir religiøse tekster i hinduismen. Det er åtte trinn med raja yoga som skal lede til enhet med Brahman. Raja betyr kongelig.

1. Yama. Ved å holde fast på regler vedrørende forholdet til andre levende skapninger, skal eleven lære seg selvdisiplin.

2. Niyama. Yogien må følge fem regler som fører til indre og ytre renselse.

3. Asana kalles de forskjellige kroppsstillinger som påvirker bevisstheden.

4. Pranayama er pustebeherskelse. I de fleste okkulte systemer er pusteøvelser en hovednøkkel til menneskets skjulte krefter og til endring av bevissthetstilstanden.

5. Pratyahara er en komplisert, mental prosess som innebærer at yogien lærer seg å trekke sanseorganene tilbake fra ytre gjenstander.

6. Dharana er konsentrasjonsøvelser. Yogien fikserer all sin oppmerksomhet mot en bestemt gjenstand, for eksempel en lysflamme, nesetippen eller et punkt mellom øynene.

7. Dhyana, meditasjon, innebærer intensivring av dharana. Utvalgte konsentrasjonsgjenstander skal fylle tankene.

8. Sammadhi kalles den dype konsentrasjonen eller transen som er raja yogas mål. I samadhi smelter subjektet sammen med objektet, alt blir en kosmisk enhet i yogiens bevissthet. Den som har nådd frem til samadhi, har fått en fullkommen følelse av Selvet og er blitt ett med det, det vil si at han er blitt guddommelig.

(Det ukjente, s. 51)

Håkan Arlebrand viser her tydelig hva som er målet med yoga. Menneskets Selv skal bli ett med det guddommelige, eller sagt med andre ord: Menneskets sjel atman som er av samme vesen som den store verdenssjelen Brahman, skal bli ett med den. Den opplyste eller forløste hinduen kan da si: Jeg er Det. Han mener da at han har opplevd moksha, frelsen.

At yoga er dypt religiøst, får vi ytterligere bekreftelse når vi går dypere inn på hva hinduismen lærer om yoga. Vi ser på hatha-yoga og kundalini-yoga som begge er svært kjente og utbredte yogaformer i Vesten og i Norge.

Den såkalte Hatha-yoga leder over til kundalini-yoga. Hatha-yoga er den grunnleggende formen for yoga. Kundalini-yoga er for viderekomne.

Kundalini er navnet på den feminine guddommelige kraften som ligger kveilet som en slange i ett kraftpunkt kalt chakra, i menneskets underliv. Den guddommelige kraften identifiseres med gudinnen Shakti, Shivas make. I kroppen finnes det et svært stort antall energikanaler kalt nadi som den kosmiske energien prana skal strømme gjennom. Spesielt viktig

er energikanalen sushuma, som det ligger syv såkalte chakrapunkter langs.

Chakrapunktene er svært viktige for den som driver med yoga og meditasjon, siden disse punktene blant annet er tilknytningspunkter mellom menneskets synlige kropp og de høyere åndelige og usynlige legemene som mennesket også har. Menneskets fysiske kropp blir sett på som ett eget mikrokosmos, men den har i tillegg en rekke åndelige legemer som tilsvarer de usynlige dimensjonene av det store makrokosmos.

De syv chakrapunktene ligger langs ryggraden fra underlivet og opp til det øverste som kalles for Sahasrara. Sahasrara betyr den tusenbladete lotusen og finnes etter hindumytologien et par centimeter over hodet.

Yogautøveren skal prøve å vekke kundalini-kraften i det nederste chakraet. Kundalini-kraften blir også indentifisert med seksualiteten. Kundalini skal nå bevege seg oppover kraftkanalen til den når det øverste chakraet. I dette chakraet venter guden Shiva og når den feminine kraften møter Shiva, skjer det en seksuell forening. Det maskuline og feminine smelter sammen til en kosmisk enhet. Denne sammensmeltingen er det samme som frelse.

Det sentrale middelet for å vekke Kundalini-kraften er bruk av såkalte mantra. Et mantra er et kodeord som den mediterende yogautøveren skal si lavt eller se for seg i sin bevissthet. Det er blitt sagt at ordet ikke har noen betydning i seg selv, men at det er virkningen av ordet som er viktig. I virkeligheten er mantraet i seg selv avgjørende. Det er som oftest et forkortet navn på en hindugud eller en svært kort form/sammendrag av ett hinduskrift. Det er også vanlig å hevde at mantraet er guddommens finere kropp.

Yoga – et Satans redskap til forførelse

Etter det vi har vist ovenfor, er påstanden om at yoga bare har med stressmestring og avspenning å gjøre, en ren løgn. Yoga er dypt og genuint religiøst i sin natur. De såkalte hellige mennene (guruene) som brakte hinduismen til Vesten,

serverte taktisk nok ikke de rent religiøse tankene i hinduismen under sitt misjonsfremstøt til Vesten. Nei, de valgte en annen strategi. De kom med hinduisme innpakket i vitenskap for sinnets og kroppens helse. Dernest åpent de opp for sin egentlige hensikt – å utbre den østlige mysticismen til Vesten.

Den dypt uredelige måten å gå fram på er et typisk kjennetegn på mesterhjernen bak hinduismen, nemlig Satan selv. Han er en mester i å forføre menneskene bort fra Jesus Kristus. Et av hans viktigste redskap er de store verdensreligionene.

I et land som vårt der frafallet fra bibelsk kristendom har vært meget omfattende, er det blitt etterlatt et stort åndelig/religiøst vakuum. Dette vakuemet søker Satan å fylle gjennom sine mange erstatninger. Hinduismen i form at yoga og meditasjon fremstår som en av disse.

Det sier seg selv at mange av de forskjellige stillingene som blir brukt i yoga kan virke positivt som trening for styrke og bevegelse, selv om mange har pådratt seg muskel og skjelettskader via de samme yogastillingene (Dagens Næringsliv 29/12 2016).

Men å si at yoga i den vestlige utgaven bare er trening, muskelavspenning og stressmestring er direkte usant. Yoga kan aldri løsriver fra sin religiøse side. Dersom yoga blir løsrevet fra sin religiøse side, er det ikke yoga! Å drive med bevegelsestrening og pusteøvelser løsrevet fra yogas religiøse side er ikke yoga. Yoga har alltid med det religiøse å gjøre. Det er svært mange av de som praktiserer yoga som hevder at de driver med yoga løsrevet fra hindumytologien. Å si noe slikt er helt selvmotsigende. Yoga er ikke ren trening eller ren stressmestring. Yoga har aldri vært det og vil heller ikke bli det. De som vil bruke de mange mer eller mindre komiske posisjonene i yoga, løsrevet fra den religiøse siden, må finne et annet navn på sin trening.

De ulike yogaposisjonene eller asanas som de kalles, er ikke opprinnelig til for trening, avslapping og stressmestring. De er til for å drepe kroppen på den måten at kroppen ikke

skal produsere gjerninger, og som igjen fører med seg karma som binder sjelen til sjelevandringens kretsløp.

Det har vist seg i praksis at yogainstruktører har lest opp fra hinduskrifter mens deltakerne har brukt de ulike stillingene i yoga. Hva skal det kalles? Hindumisjon? Skjult religiøs indoktrinering?

Den kjente danske religionsviteren Johannes Aagaard har klart sagt at "det finnes ingen nøytrale teknikker i yoga".

De som påstår at yoga er nøytralt lyver, eller uttaler seg uten å ha kunnskap om hva yoga egentlig er.

Sett fra kristen tro er yoga ikke noe annet enn avgudsdyrkelse og opprør mot den sanne Gud. Alle sider ved yoga står i direkte strid med bibelsk kristendom. Yogaen stenger Gud og mennesker ute. Ved å bruke mantra utsetter yogautøveren seg for farlig demonisk påvirkning. I virkeligheten blir yogautøveren besatt eller kontrollert av den demonen han påkaller ved å si eller tenke på navnet på vedkommende.

Yoga representerer et virkelighetssyn, menneskesyn, frelsessyn og syn på Gud som er motsatt av det bibelske synet på Gud, verden, mennesket og frelsen ved troen på Jesus Kristus.

Derfor er det ikke til å undres over at en rekke mennesker har gjort uhyggelige og skadelige erfaringer ved bruk av yoga og meditasjon. Reidun Tjomsland De Vargas forteller i boken

- "Oppgjør og oppbrudd (NLA-forlaget 1993)" - om sin kamp for å bli løst fra meditasjonen. Den onde ånden som tok kontroll over henne en halv time morgen og kveld under meditasjonen, ville tvinge henne til å fortsette med meditasjonen etter at hun hadde blitt klar over hvilken kraft som stod bak mantraet. Hun ble fri da hun fikk si fram mantraet for en lærer ved NLA (s.241-251).

Guds Ord sier klart at de åndskreftene som står bak verdens religioner er demoniske. I forbindelse med spørsmålet om de første kristne i Korint kunne delta på offermåltider, skriver apostelen til disse og til oss som lever i dag: *"Hva skal jeg si med dette? At det er noe avgudsoffer til? Eller at det er noen avgud til? Nei, men at det som hedningene ofrer, det ofrer de til onde åndene og ikke til Gud. Men jeg vil ikke at dere skal komme i samfunn med onde ånder. Dere kan ikke drikke av Herrens beger og onde ånders beger. Dere kan ikke ha del i Herrens bord og i onde ånder bord"*. 1 Kor 10,19-21.

Alle kristne må vende seg bort fra yoga og advare dem som holder på med dette.

Den beste veien til å komme seg bort fra alle former for stress er å leve godt med Gud i en glad tro. Gud viser gjennom sitt ord den rette og sunne balansen mellom arbeid, hvile, familieliv og tid med Ham. I stillheten over en åpen Bibel og i bønn til Gud hentes ny kraft for veien videre mot det himmelske land. □

Hvordan en kristen faller fra

Av C.O.ROSENIUS

En kristen kan snuble og falle. Han kan gå av sted med usikre skritt. Han kan, fordi hans motstandskraft er svekket, *"bli overrumplet av en eller annen synd."* (Gal 6,1) Eller han kan komme i en tilstand av likegyldighet og sløvhet, som har til følge at Herren skjuler sitt ansikt for

ham og alt blir mørkt. Men under alt dette har han fortsatt livet i Gud i behold. Det er derfor ikke det som det er tale om her.

Det som det er tale om her, er det sørgeligste som kan inntreffe innen Guds menighet: at en virkelig levende, troende kristen glir over i

vanmakt og åndelig død. At den som en gang var fridd ut av mørkets makt og satt over i Guds elskede Sønnns rike, igjen lar seg smitte av verden, kaster en god samvittighet over bord og dermed har lidd skipbrudd på troen. Det salige samfunnet med Gud opphører, og Ånden må vike.

At dette sørgelige virkelig skjer, er en kjenngjerning som Skriften med tydelige ord og eksempler bekrefter. For ikke å tale om de mange i Israel som vendte seg bort fra Herren sin Gud, vil vi bare se etter hva Jesus og hans apostler sier om denne sak.

Jesus sier: *"Når den urene ånd har forlatt et menneske, flakker den om i tørre trakter og leter etter et hvilested, men finner det ikke. Da sier den: Jeg vil vende tilbake til mitt hus som jeg gikk ut av. Når den så kommer dit, finner den det ledig, feid og pyntet. Da går den bort og tar med seg sju andre ånder, verre enn den selv, og de flytter inn og bor der. Og for det menneske blir det siste verre enn det første."* (Mat 12,43-45)

Apostelen Peter sier: *"For dersom noen med kunnskap om vårt Herre og frelser Jesus Kristus har unnflydd verdens urenheter, og så igjen blir innfanget av den og ligger under for den, da er det siste blitt verre for dem enn det første. Det hadde vært bedre for dem om de ikke hadde kjent rettferdighetens vei, enn at de kjente den og så igjen vendte seg bort fra det hellige bud som var overgitt til dem. Det er gått med dem som det sanne ordspråk sier: Hunden vender tilbake til sitt eget spy, og et nyvasket svin velter seg i sølen."* (2 Pet 2, 20-22)

Hebreerbrevets forfatter taler om dem *"som en gang er blitt opplyst, som har smakt den himmelske gave og har fått del i Den Hellige Ånd, og har smakt Guds gode ord og den kommende verdens krefter, og så faller fra, de kan umulig igjen fornyes til omvendelse, siden de på nytt korsfester Guds Sønn for seg og gjør ham offentlig til spott."* (Heb 6,4-6)

Paulus nevner i sine brev enkelte navngitte frafalne, som for eksempel Hymeneus, Aleksander og Demas. Om de to første sier

han at han har overgitt dem til Satan, *"for at de skal bli tuktet så de lar være å spotte."* (1 Tim 1,19-20) Demas hadde en tid vært Paulus sin medarbeider, (Fil v.24) men var siden falt fra. Paulus gir Timoteus en sørgelig beskjed i følgende ord: *"Demas forlot meg, fordi han fikk kjærlighet til den nåværende verden."* (2 Tim 4,10)

Her kan også føyes til de sørgelige eksempler på frafall og åndelig død som vi ser i vår egen tid.

På steder hvor en liten flokk troende sammen har levd livet med Gud i noen år, kan en etter kortere eller lengre tid finne en og annen som frafallen. Hvor det før var ydmykhet, anger og bot og troens lykke, kjærlighet, glede og fred som preget personen, er det nå de uhyggeligste dødsteget: sikkerhet, stolthet og manglende kjærlighet, åpenbar verdslighet, uhemmet vrede, hat og begjær. Når en tenker at slike frafalne sikkert også en gang var sikker på å stå fast og gå inn til gleden hos Gud, så kan unektelig tanken på deres tilstand ryste en kristen i hans innerste sjel.

Men er det ikke nettopp dette som Skriften med den ene advarsel mer alvorlig enn den andre, har forutsagt oss. Sier den ikke at vår vandring gjennom livet skal være en stående strid, en strid på liv og død? At vi på alle sider er omgitt av fiender som har svoret oss døden og er fast bestemt på å føre sine planer igjennom? Er det bare en spøk når apostlene taler om "en brølende løve" – om "Djevelens listige angrep" – om "slangens bedrag" – om "den onde dag" – om "syndens bedrag" – om kjødet og verdens forførende makt? Er det bare en spøk når både Jesus og apostlene med glødende iver taler om nødvendigheten av "å våke og be", og iføre seg "Guds fulle rustning", til å "løfte troens skjold," til å "stri den gode strid," til å være "tro inntil døden," om vi til sist skal få livets seierskrans i eie? Nei, det er ikke spøk, det er alvor, rystende alvor!

Dette er derfor et emne som det er vel verdt at Guds folk tar til hjerte i tide.

Forts. s. 28 ►

BIBELSAMLINGEN PÅ AUDNASTRAND LEIRSTED

12 - 16. juli 2017

Motto: Takk at du tok mine synder!

Talere: Øyvind Samnøy og Oddvar Dahl

Onsdag 12. juli

Kl 16.00 Registrering

Kl 18.00 Kveldsmat

Kl 19.30 Åpningsmøte. Samnøy taler. Dahl synger og avslutter møtet

Torsdag 13. juli

Kl 08.30 Frokost

Kl 11.00 Familiemøte. Dahl taler og synger

Kl 13.00 Middag

Kl 15.30 Kaffe

Kl 16.00 Sangmøte v/Oddvar Dahl

Kl 18.00 Kveldsmat

Kl 19.30 Møte. Samnøy taler. Dahl synger

Fredag 14. juli

Kl 08.30 Frokost

Kl 09.30 Bønn. Bibeltime. Samnøy: "Frå sendebrev"

Kl 10.00 Barnemøte v/Finn Asmussen

Kl 13.00 Middag

Kl 15,30 Kaffe

Kl 16.00 Bibeltime. Samnøy: "Frå sendebrev"

Kl 18.00 Kveldsmat

Kl 19.30 Møte. Dahl taler. Barnekoret synger

Mer info på neste side

Lørdag 15. juli

Kl 08.30 Frokost

Kl 09.30 Bønn. Bibeltime. Samnøy: "Frå sendebreva"

Kl 10.00 Barnemøte v/Finn Asmussen

Kl 12.30 Middag

Kl 15.00 Tur

Kl 18.00 Kveldsmat

Kl 19.30 Møte. Samnøy taler. Barnekoret og Dahl synger

Kl 21.30 Forfriskninger. Frie vitnesbyrd. Dahl åpner og leder

Søndag 16. juli

Kl 08.30 Frokost

Kl 09.30 Nattverdmøte v/Dagfinn Natland

Kl 11.00 Møte. Samnøy taler. Barnekoret og Dahl synger

Kl 12.30 Middag med avslutning

Priser for 2017: Døgnpriser: Voksne kr 605, barn 7-14 år kr 360, 4-6 år kr 210. Familie maks kr 2100. For vask av rom betales kr 150. Campingvogn/bobil m/strøm kr 250 pr døgn. Telt: kr 125

Ta gjerne med laken, dynetrek og putetrek. Leie av trekk koster kr 100.

Priser for enkelte måltid: Voksne: Frokost kr 120, middag kr 175 og kveldsmat kr 130.

Barn 4-14 år: Frokost kr 60, middag kr 87 og kveldsmat kr 65.

Info/påmelding:

Dagfinn Natland, tlf 52799807/95129320, e-mail: dnatland@frisurf.no eller til Olav Hermod Kydland, tlf 91860275, e-mail: olav.kydland@lyse.net

Vi ønsker å gi deg

åndelig veiledning

- Oppbyggelige stykker
- Bibelstudieserier
- Sjelesorg
- Kristen etikk
- Trosforsvar
- Aktuelle spørsmål
- Sang og musikk
- Med mer

Seks nummer i året for kr. 180,- (studenter: 160,-)

Tegn 2017-abonnement nå, og du får GRATIS nr. 5 og 6 for 2016, samt CD-en "Himmellengt" med sanger skrevet av Olav Fjermedal.

Sendes til:

Bibelsk Tro
Postboks 264
4367 Nærbø

Betales med giroblankett som følger med første tilsendte blad.

Navn: _____

Adr: _____

Kan også bestilles på Internett:
www.bibelsk-tro.no

Fra s. 25 ► Er fallet først skjedd, er det som oftest for sent.

At en levende kristen faller fra og glir over i åndelig død er ikke noe som skjer med en gang. Sjelden avsluttes åndelig liv med en brå død. Det svinner bort litt etter litt, gjennom lengre tid. Ofte er sykdommen hard, og forbundet med voldsom spenning og uro. Guds gode, trofaste ånd setter inn og strir av all sin makt mot det onde. Sjelen lider, spesielt til visse tider, under bebreidelser og pinefull angst. Men tar sykdommen over, så avtar disse smerter litt etter litt. Det vonde får lov å utvikle seg uhindret og fritt, og da står døden for hånden.

Det kan også utvikle seg slik at døden kommer snikende – som en god søvn, fremkalt av en søt og berusende gift. Dette vil særlig være tilfelle med dem som finner døden ved åndelig hovmod, egenrettferdighet eller vranglære. De holder da sin egen vei for den eneste rette og går med den største frimodighet, trygge og glade sin ulykke i møte.

De veier som fører til frafall og død er så mange, at det er ikke lett å gjøre nøyere rede for alle. Men noen av de mest alminnelige skal vi her se litt nærmere på.

En vei som mange har mistet livet i Gud på, er åndelig lathet. Våpnene legges til side, bruken

av nådemidlene forsømmes, troen får lov til og skytte seg selv, og gode gjerninger er der ikke mer av. I den første tid i kristenlivet var det så kjært for dem å lese, høre, tale og skrive om Kristus, omgås med ham i bønn, og ved nattverdbordet ta imot hans hellige legeme og blod. Men etter hvert minket interessen for dette. Nye gjøremål opptok tiden, nye hindringer inntraff, og Djevelen forstod på en mesterlig måte å forstørre og fremheve betydningen av disse. Han innbilte i tillegg sjelene at nå, da de visste alt hva de behøvde å vite, kunne de godt leve på minnet en tid, og håpe at Gud skulle nok opprettholde deres åndelige liv. Og kan Djevelen bare få føre mennesker bort fra Ordet, så kan han siden føre dem til hvilken side han vil.

Snart ser en ikke andre synder hos seg selv enn de fornuften dømmer og straffer. Snart tror en ikke større om nåden enn en anser seg selv verdig til å tro. Men etter som syndefølelsen holder på å dø ut, har en enda nok trøst. Og snart står en igjen som det naturlige, rent sjelelige menneske en opprinnelig var.

Den åndelige lathet gir seg også til kjenne ved at en ikke innretter livet sitt etter Ordets krav og ikke er lydhøre for Åndens røst. Før var en villig til å gjøre hva som helst som var befalt av Herren. Da var en oppmerksom på alle kristelige

Støttefond for evangelisk arbeid og misjon

Stiftelsen På Bibelens Grunn
v/Edvard Jekteberg
Persokkrossen 3
4346 Hafrsfjord

Kontonummer: 3201.59.73713

plikter. Om en ikke var i stand til å oppfylle alle, så var viljen til å gjøre dem der, og en strebet etter det. Og mislykkes det med et eller annet, så en det straks som en synd en måtte søke forlåtelse for hos Gud, og hente nåde og kraft hos ham til fortsatt å stride.

Nå derimot setter en seg et bestemt mål for hva en skal gjøre, og hvor langt en skal gå. Alt det andre er fullstendig utelatt, streber ikke, ja, tenker heller ikke på det. Da blir det heller ingen mangler eller feil å beklage.

All tilfredshet med seg selv oppstår nemlig ved at en ikke er oppmerksomme på budenes åndelige krav, og glemmer at Gud er en hellig Gud. Og er en først blitt tilfreds med seg selv, ikke mer har noen følelse av mangler og skyld, hvilken plass og betydning får da Kristus i ens liv?

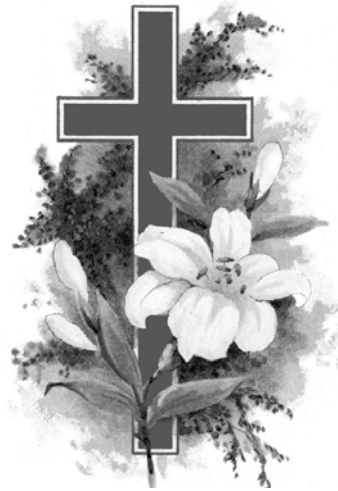
Sagt i få ord: Frelseren, forsoneren, hans embete og gjerning mister sin egentlige og sanne verdi. Når syndserkjennelse, anger og bot, som er det første, ikke lenger finnes, blir også det andre skjævt og falskt. Det er på denne måte at en kristen blir en fariseer.

Den åndelige lathet har også en annen ulykkelig følge. Den skaper tomhet i sjelen, ledighet, lunkenhet, sikkerhet og sløvhet ved alt. Der en ikke mer kjenner hverken til kampens hete eller seierens glede, ikke til synd eller nød over synden, ikke til bønn, ikke til glede over nåden, der mister kristendommen fort sin spenning og dragende makt. Det er denne tilstand Jesus beskriver, når han taler om at huset er *"ledig, feid og pyntet."* Der går Djevelen inn og skaffer mennesket en eller annen avgud – eller syndig begjær av et eller annet slag – å fylle tomheten med. Og etter som hjertet er slik skapt at det ikke kan trives uten det er fylt med et eller annet, og alt, som det før var fylt av, er borte, så griper det nå med begjærighet det nye. Det suger til seg det Djevelen gir det, som en svamp suger vann. La det være verdens vennskap, verdslig ære og utmerkelse, rimelig vinning eller vellyst eller hva som helst – *"den Sterke"* går i alle tilfeller inn, fulgt av syv andre ånder, verre enn den selv, og tar bolig der. Og da blir, som Jesus

sier, det siste verre for dette menneske enn det første.

Nå vil ganske sikkert enhver kristen bebreide seg selv for mye åndelig lathet og forsømmelser. Det er ikke noe Guds barn sukker over så ofte som over dette. Men likevel er det en forskjell. Ganske ofte består denne sløvhet de klager over, bare i savnet av gode følelser. De står samtidig daglig rustet til kamp. Og om også de gripes av virkelig åndelig latskap, men, lydhøre for Åndens advarende stemme, lar seg vekke til besinnelse og søke til Gud og til Ordet om nåde og hjelp, så fører deres tilstand ikke til død. Er det derimot slik at en ingen bebreidelse har for sin lathet eller ikke gir seg tid til å lytte til Åndens kallende, vekkende røst – det får gå som det kan – da går det mot fall og mot død.

(Avsnit fra Samlede Skrifter bind X11 af C. O. Rosenius – Luthersk Missionsforenings Forlag 1955 – Shafan 05-09-16) □

Bestill Bibelsk Tro for 2017 og få nr 5 og 6 for 2016, samt CD-en "Himmellengt" med sanger av Olav Fjermedal.

Medarbeidere og skribenter i dette nummeret:

Hans Erik Nissen (1938-2016)

Cand.theol. ved København Universitet 1965. Sogneprest i København 1966 -70. Forstander ved Luthersk Missionsforenings Højskole, Hillerød, fra 1970-2003..

Edward Perronet (1726-1792)

Engelsk salmedikter.

Egon Kattner

Født 1948 i Danmark
Cand. theol. Flere år bibelskolelærer på Luthersk Missions Højskole i Hillerød. Prest forskjellige steder i Den Danske Folkekirke. Har arbeidet på kristne friskoler som lærer og skoleleder. Arbeider nå som deltidsprest i København i Evangelisk Luthersk Missionsforening. Medstifter av Dansk Bibel-Institut i 1972. Har vært 33 år medlem av styret og de siste år som formann. Predikant i Luthersk Mission fra 1974.

Henrik O. Stokkenes

Født 1938 i Nordfjordeid. Lyngdal

jordbruksskole 1957-59. Nå pensjonert bonde. Deltatt i arbeidet på det lokale bedehuset i mange år.

Kjell Helland

Født 1953 i Eikelandssøen i Fusa. Utdannet som adjunkt. Underviste i 27 år ved Sygna vidaregående skole i Balestrand. Har vært ungdomsarbeider i Indremisjonsskipnaden og kretssekretær i Den indre Sjømannsmisjon. Er nå pensjonist.

Andreas Lavik (1854-1918)

Lekpredikant, politiker og redaktør.

Peter Olsen

Født 1963 i Danmark. Cand. theol. Ph.D. Ansatt i 50 % stilling som førsteamanuensis i systematisk teologi ved Dansk Bibel-Institut i København og ved Fjellhaug Internasjonale Høgskole i Oslo. Og 50 % stilling med bibelundervisning i LM, Danmark. Har skrevet teologiske artikler i tidsskrift og bøker.

Stein I. Solberg

Født 1952 i Halden. Utdannet ved Menighetsfakultet. Forkynner i Indremisjonsselskapet fra 1981 til 1997. Ordinert 1988. Distriktsprest, senere vikarprest i Halden (1999 -2002). Fra 2002 ansatt i Stiftelsen "Levende Steiner". Er primært forkynner fortsatt. Samtidig leder for Living Waters i Norge (siden 1997). Er forfatter og sjelesørger. Er med i et nettverk om vekkelserforkynnelse. Medlem av Norsk Bibels råd.

Carl Olof Rosenius (1816-1868)

Svensk vekkelserforkynner og redaktør av "Pietisten"

M Ø T E R

Bibelsk Tro – Skjæveland

Dag	Dato	Kl.	Taler/møte

Søndag 14. mai kl 11.00 Taler: Jon Olav Østhus

Lørdag 20. mai kl 19.30 Taler: Dagfinn Natland. Sang: Torvald Kjetilstad.

Søndag 21. mai kl 11.00 Taler: Dagfinn Natland. Sang: Torvald Kjetilstad.

Søndag 28. mai kl 11.00 Taler: Oddvar Dahl

4.-5. juni. Møter i pinsen. NLL Talere: Gunnar Nilsson og Lars Fossdal

Onsdag 07. juni kl 19.30 Bibelgruppe

Søndag 11. juni kl 11.00 Samtale/bønnemøte

Onsdag 14. juni kl 19.30 Bibeltime om Tabernaklet v/Knut Hegle

Søndag 18. juni kl 11.00 Taler: Olav Hermod Kydland

Søndag 25. juni kl 11.00 Taler: Kjell Magnor Kvalvåg

Søndag 02. juli kl 11.00 Taler: Per Hove

Onsdag 05. juli kl 19,30 Bibelgruppe

På nettstedet www.begynn.no finner du alltid oppdatert møteoversikt!

Et lite utvalg fra vårt utsalg:

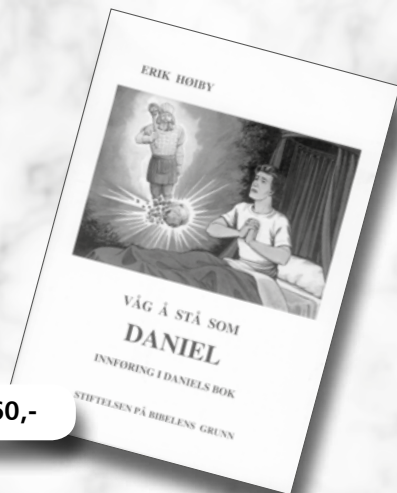
Mot kveld

Undertittel: "Guds plan skal bli fullført".
Bok av Kristian Fagerli.

Kr 150,-

Våg å stå som Daniel

Innføring i Daniels bok.
Bok av Erik Høiby.

Kr 160,-

Jesus er veien til himmelen

CD med sang av Unge Røster fra Namsos.
Utgitt på Basunen forlag.

Kr 180,-

Bibelsk Tros kassettjeneste
Postboks 116, 4311 Hommersåk
E-post: olstokka@frisurf.no

Det er enkelt å bestille via våre nettsider:

www.bibelsk-tro.no

Artikler, taler, litteratur og musikk

Blott en dag

Av Lina Sandell

Blott en dag, et øyeblikk om gangen,
Hvilken trøst for min forsakte ånd!
Skulle da bekymring ta meg fangen?
Allting hviler i min Faders hånd.
Han som har for meg et faderhjerte,
Av sitt rike forråd vil han gi
Hver en dag dens del av fryd og smerte,
Hva jeg trenger all min tid.

Selv han alle dager nær vil være,
For hver særskilt dag med særskilt trøst.
Hver en dags bekymring vil han bære,
Stille stormen med sin allmakts røst.
Og sin dyre eiendom bevare,
Denne omsorg har han tatt på seg.
Til din dag skal og din styrke svare, -
Dette løftet gav han meg.

Hjelp meg da å hvile trygt og stille
Blott i dine løfter, Herre kjær,
Og ei troens rike trøst forspille,
Som i livets ord meg lovet er!
Hjelp meg, Gud, å nynne på den sangen
Så mitt hjerte mer og mer den kan:
Blott en dag, et øyeblikk om gangen,
Til jeg når ditt gode land!